

ת"פ 5361/05/20 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד סמיון איזיקסון

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 5361-05-20

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה:

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד אנה שנייד

נגד
הנאשם:

סמיון איזיקסון-בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד איתן פרידמן

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטינה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום

2. מעובדות כתב האישום עולה כי בין הנאשם לבין פ' ל', ילידת 15.9.2008, (להלן: "הקטינה") אין הכרות מוקדמת. בתאריך 22.9.2019 בשעה 14:25 חזרה הקטינה ברגל מבית הספר לביתה. כאשר הגיעה לדלת הכניסה לבניין בו היא מתגוררת, ניגש אליה הנאשם והחל לשוחח עמה. לאחר חילופי דברים ביניהם, אמרה הקטינה לנאשם שהיא צריכה ללכת הביתה. הנאשם ביקש מהקטינה להישאר עוד קצת וכאשר סירבה הציע לה ללכת אליו הביתה ל-5 דקות. הקטינה סירבה והנאשם המשיך את השיחה, שאל אותה שוב ושוב מתי תוכל לבוא אליו ואמר לקטינה שהוא אוהב ילדים, זאת על אף סירוביה החוזרים ונשנים של הקטינה.

בשלב מסוים בשיחה הנאשם אמר לקטינה שהוא רוצה שהיא תתקרב אליו. הקטינה הבהירה שאינה מרגישה בנוח והנאשם אמר לה שלא תרגיש כך כי הוא כמו סבא שלה. הנאשם חזר על דבריו חמש פעמים והקטינה המשיכה לסרב בכל פעם וניסתה לסגת לאחור.

הנאשם אמר לקטינה שלא תלך ממנו ושהוא לא יעשה לה דבר רע, חיבק את הקטינה כשהוא מאחוריה, וכאשר הסתובבה נישק אותה במצח.

לאחר מכן הנאשם חיבק את הקטינה שוב, נישק אותה שוב במצח ואמר לה שהוא רוצה לנשק אותה בשפתיים. הקטינה סירבה, דחפה את הנאשם עם המרפק והחלה לשאול אותו שאלות על משפחתו. הנאשם השיב לקטינה על שאלותיה ומיד לאחר מכן נישק את הקטינה בכח במצח וליקק לה את הלחי. הקטינה רצה לתוך בניין מגוריה

והנאשם עזב את המקום.

תשובה לכתב האישום

3. בתשובתו לכתב האישום (דיונים מיום 24.9.2020 ומיום 23.2.2021) הנאשם הודה שאין לו היכרות מוקדמת עם הקטינה אך מסר ששמע את הקטינה מדברת בשפה הרוסית בזמן ובמקום המפורטים בכתב האישום, מקום שנמצא גם בסמיכות לביתו. הנאשם הודה ששוחח עם הקטינה אך כפר בכך שהקטינה אמרה לו שהיא רוצה ללכת הביתה, שהוא הציע לה ללכת לביתו ושהקטינה סירבה שוב ושוב להצעה זו. מאידך, הנאשם הודה שהוא הזמין את הקטינה ואת הוריה לביתו מכון שהוא בודד ואף הודה שאמר לה שהוא אוהב ילדים, מנקודת מבט של סב לנכדים, ושהוא רואה בה כנכדתו.

הנאשם כפר בכך שאמר לקטינה שהוא רוצה שהיא תתקרב אליו, לא כל שכן חמש פעמים, ומכאן שגם כפר בכך שהמתלוננת סירבה לכך שוב ושוב. יחד עם זאת, הנאשם הודה כי הקטינה אמרה לו שהיא לא מרגישה בנוח אך הוסיף שהיא אמרה זאת רק בשלב מאוחר.

הנאשם הודה שאמר לקטינה שהיא לא צריכה לחשוש ממנו, הודה שחיבק אותה ונישק אותה על מצחה ואישר כי נישק אותה נשיקה נוספת בלחי ולא במצח;

הנאשם כפר בכך שאמר לקטינה שהוא רוצה לנשקה בשפתיים ושהיא סירבה לכך וכן כפר בכך שהוא נישק אותה לאחר מכן במצח וליקק את לחיה.

הנאשם כפר בביצוע העבירה שיוחסה לו.

התשתית הראייתית ובקעת המחלוקת

4. המאשימה העידה את גב' מריאנה חדד חוקרת הילדים שחקרה את הקטינה (ע.ת/1), את השוטרים והחוקרים שחקרו וביצעו פעולות בתיק (ע.ת/2, ע.ת/3, ע.ת/4, ע.ת/6), את אביה של הקטינה (ע.ת/5) שפגש בה בסמוך לאחר האירוע (להלן: "האב") ואת מר אור אפיקים (ע.ת/7) שהיה עד לחלקים מסוימים של האירוע (להלן: "שליח הפיצה").

בנוסף הגישה המאשימה בהסכמה מזכרים ודוחות פעולה (ת/1-4), דוח מסכם מז"פ (ת/5), דיסק חקירת ילדים ותמלולה (ת/7, ת/7א' ות/7ב'), טופס סיכום חקירה והחלטה על אי העדת הקטינה (ת/6, ת/8).

ההגנה העידה את הנאשם (ע.ה/1) ואת קצין המשטרה רוסלן בסטרוב (ע.ה/2), צרפה נוהל של אגף חקירות מודיעין לעניין תנאי חקירה הוגנים (נ/1) ובדיקות רפואיות של הנאשם (נ/2, נ/3).

בבקעת המחלוקת שבין הצדדים שאלת ביצוע ואמירה של חלק מהדברים שיוחסו לנאשם (למשל האם אמר לקטינה שהוא רוצה לנשקה בשפתיים או שתבוא לביתו או האם ליקק את לחיה ונשקה פעם נוספת במצחה), וכן שאלת התגבשות היסוד הנפשי של הנאשם, היינו האם עשה את שעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני (סעיף

348(ו) (לחוק העונשין) כטענת המאשימה, או שהתנהל בתמימות, כ"סב אל נכדתו", כטענת הנאשם.

טענות הצדדים

5. **המאשימה** עתרה להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו. המאשימה טענה בסיכומיה כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר. המאשימה טענה כי אשמת הנאשם הוכחה באמצעות עדות הקטינה, שהובאה על-ידי חוקרת הילדים, אשר העריכה את עדותה של הקטינה כמהימנה. המאשימה טענה כי גרסת הקטינה היא קוהרנטית, עקבית ומגובה בראיות וכי יש לבכרה על פני גרסתו של הנאשם שהייתה רוויה בסתירות ובחוסר היגיון בכל הנקודות שבמחלוקת.

המאשימה טענה כי לגרסתה של הקטינה נמצא סיוע הן בעדותו של האב אשר העיד על הדברים שבתו מסרה לו בספונטניות, היינו כאמרת קורבן אלימות, וכן על מצבה הנפשי של בתו; והן בעדותו של שליח הפיצה אשר העיד על דברים שמסרה לו הקטינה בסמוך לאחר האירוע ואשר מסר תיאור דומה במספר נקודות לתיאור שמסרה הקטינה ביחס לאירוע.

המאשימה טענה כי כוונת הנאשם בדבר כך שהוא פעל כפי שפעל לשם גירוי או סיפוק או ביזוי מיני נלמדת מנסיבות המעשה, היינו מעצם פניה של בן אדם בן 70 לקטינה אותה לא הכיר במסגרתה התייחס לנראות של הקטינה, למשיכת הקטינה, לחיבוק הקטינה, נישוק הקטינה וליקוקה.

לטענת המאשימה, מדובר במעשים שמלמדים מעבר לספק סביר על כוונה פלילית ולא על כוונה להפיג בדידות כנטען.

המאשימה התייחסה לטענות הנאשם הקשורות במחדלי חקירה וטענה כי אלו לא משמעותיים ובעלי משקל אפסי בנסיבות העניין.

המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בטיעוניה.

6. **ב"כ הנאשם** עתר לזכות את הנאשם מהמיוחס לו. ב"כ הנאשם טען כי המאשימה לא הוכיחה את יסודות העבירה שיוחסה לנאשם ובכלל זה, לא הוכיחה את היסוד הנפשי. ב"כ הנאשם טען כי מעשיו של הנאשם לא מלמדים מעצמם על כוונה מינית, היינו שהוא ביצע את שביצע לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. בהקשר זה הוסיף כי הנאשם לא נגע באיבר אינטימי של הקטינה, כי הנסיבות שאפפו את האירוע לא מלמדים על כוונה מינית וכן שהנאשם עצמו פעל בתמימות אל מול הקטינה. ב"כ הנאשם טען כי אל המסקנה האמורה בדבר העדר הוכחת הכוונה הפלילית של הנאשם, ניתן להגיע גם לנוכח ההשקפה הקיימת בין גרסת הנאשם וגרסת הקטינה במספר נקודות, מה שמלמד על כך שכל אחד מבין השניים נתן פרשנות שונה למה שהתנהל ביניהם. ב"כ הנאשם טען כי גרסת הנאשם באשר לאופן התרחשות האירוע הייתה סבירה והגיונית. ב"כ הנאשם הוסיף כי חקירת הקטינה על-ידי חוקרת הילדים לא הייתה מעמיקה וממצה דיה (למשל בשאלת מידת שליטתה בשפה הרוסית, מה שמשליך על יכולת הקטינה להבין את דברי הנאשם שנאמרו בשפה הרוסית) ואף לא מקצועית דיה, בהיותה מנחה ופגומה, מה שמשליך על היכולת לתת משקל לגרסת הקטינה מחד, ולהערכת המהימנות של חוקרת הילדים, מאידך. בהקשר של גרסת הקטינה הוסיף כי זו לא הייתה אחידה ומתפתחת.

ב"כ הנאשם טען כי המאשימה לא עמדה בנטל השכנוע גם במובן זה שלא הציגה ראיות סיוע לעדות חוקרת הילדים כנדרש. בעניין זה טען, כי לא רק שעדויות האב ושליח הפיצה עוסקות בשאלות שלא נמצאות בליבת המחלוקת, אלא שהודעות אלה גם עומדות בסתירה לגרסת הקטינה ומכאן שהן לא מסייעות לה.

ב"כ הנאשם טען, כטענה חלופית, כי אף אם תידחה טענת הנאשם ביחס לכך שלא הוכח היסוד הנפשי הנדרש לעבירה בה הואשם הנאשם, אזי, שלכל היותר, יש מקום להרשיעו בעבירה של מעשה מגונה בהסכמה. ב"כ הנאשם הפנה אף הוא לפסיקה מטעמו לצורך תמיכה בטיעונו.

דין והכרעה

7. אקדים אחרית לראשית ואבהיר כבר עתה כי סבורני שהמאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם. זאת, בהתבסס על גרסת הקטינה, כפי שהובאה על-ידי חוקרת הילדים ומתועדת באופן ויזואלי, על הערכת המהימנות של גרסה זו על-ידי חוקרת הילדים, על ראיות הסיוע שנמצאו לגרסה זאת בדמות עדותו של שליח הפיצה והאב, ואף בהתבסס על גרסת הנאשם עצמו.

גרסת הקטינה

8. לנוכח מצבה הרגשי של הקטינה ובהעדר תמיכת הוריה, חוקרת הילדים לא התירה את העדת הקטינה (ת/8). גרסת הקטינה נמסרה אפוא באמצעות חוקרת הילדים, כמצוות הוראות סעיפים 2 ו-9 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 (להלן: "חוק הגנת ילדים").

9. הקטינה נחקרה על-ידי חוקרת הילדים ביום 25.9.2019, היינו כשלושה ימים לאחר המפגש עם הנאשם. החקירה תועדה בוידאו (דיסק-ת/7ב') ובכתובים-תמלול ההקלטה (ת/7) ותיקוני התמלול (ת/7א'). בנוסף, הוגש טופס סיכום חקירת ילדים (ת/6).

בחקירה של חוקרת הילדים מסרה הקטינה את גרסתה. עיקרי הגרסה יובאו להלן, כשהטעויות בכתוב הן במקור.

ח': עכשיו כשאני מכירה אותך יותר טוב אני רוצה שאנחנו נדבר על הנושא שבגללו הגעת אלי היום. אני מבינה שאולי קרה לך משהו, ל'?

נ': כן.

ח': תספרי לי על זה.

נ': אממ... זה קצת עושה לי רע בלב (הנחקרת מחייכת).

ח': מה זה עושה לך?

נ': רע בלב, טיפ טיפה.

ח': תספרי לי עוד על זה שזה עושה לך רע בלב.

נ': אממ... זה עושה לי חשק לחזור ל... עבר. וזה בדרך כלל כאילו נושא לא נעים.

ח': את אומרת "נושא" - למה את מתכוונת?

נ': ל...איש שפגשתי.

ח': כן.

נ': אממ... הוא היה לא גבוה ורזה והשיער שלו היה לבן.

ח': אהמ.

נ': ואני לא ממש זוכרת את הפנים שלו ואיך הוא היה לבוש...

ח': כן.

נ': ואני חושבת שהוא פדופיל.

ח': את אומרת, את אמרת "איש שפגשתי". תספרי לי עוד על זה.

נ': הוא ניסה ל... לעשות ככה שאני אלך אליו הביתה **אבל סירבתי** וזה היה לא בגלל ש... אממ... לא יכולתי, זה **בגלל שלא רציתי**. אמרתי לו שסבתא שלי מחכה לי שאני אלך הביתה.

ח': אהמ.

נ': אבל הוא משך את השיחה.

ח': כן.

נ': הוא... דיבר על איך הוא אוהב ילדים וגם הוא זרק סיגריה כשהוא נשף.

ח': כשמה?

נ': כשהוא עשה כאילו (הנחקרת מדגימה) על ה... על הדשא (ל. ב.), והמשטרה לקחה את זה אחר כך.

ח': אמרת שהוא זרק סיגריה ואז מה היה?

נ': הוא אמר לי שהוא רוצה שאני אתקרב אליו, ואמרתי שאני לא רוצה (הנחקרת מנידה בראשה לשלילה) והלכתי צעד אחורה והוא התקרב אלי ואז הרגליים שלי היו סתומות ולא הקשיבו לי והלכו

קדימה, לא יודעת למה. רגליים גם...

ח': רגע. כן, ואז מה היה?

נ': הוא... חיבק אותי והוא נישק אותי ב... במצח (הנחקרת מצביעה) -

ח': אהמ.

נ': וכבר בנשיקה הראשונה הרגשתי שאני לא רוצה להתקרב לבן אדם הזה, ושהוא משוגע.

ח': רגע.

נ': אבל אז הוא התחיל לדבר על זה... ילדים שלו ועל זה שהאישה שלו מתה -

ח': רגע, אני רוצה להספיק לכתוב הכל. כן.

נ': ואני חשבתי ש... להשתמש בזה כדי שהוא יעזוב אותי.

ח': כן.

נ': אה, אמרתי לו שזה כל כך עצוב וכל מיני דברים כאלו.

ח': ואז מה היה?

נ': הוא ליקק לי את הלחי (הנחקרת מצביעה).

ח': כן.

נ': וברחתי הביתה.

ח': ואז מה היה?

נ': ולפני שהוא חיבק אותי אפילו - אני פגשתי את פיצה מן ששאל את הקוד לבית. ואז כשכבר ברחתי הביתה אז הוא יצא מהמעלית כשהוא כבר סיים להביא אותה, את הפיצה, ושאל אותי למה אני בוכה. אני סיפרתי לו הכל והזמנתי וכאילו הוא ברח מהבניין וגם הזמין משטרה. אני הלכתי הביתה, עליתי במעלית, מהתחלה הלכתי לסבתא שלי שהיא... " (ת/7, עמ' 5 ש' 15 - עמ' 7 ש' 3).

ובהמשך:

"ח': איך זה התחיל שפגשתי אותו?

נ': אני פשוט ליוויתי את החברות שלי עד הבית שלי והן הלכו לצד שלהן ואז הוא אמר ש... אנחנו כאלו צעירות ושהוא זוכר את הילדים שלו כאלה צעירים ואמרתי לו תודה ואז הוא התחיל לשוחח איתי.

ח': מה היה מייד אחרי שהוא התחיל לשוחח איתך?

נ': דקה אחרי שהוא שוחח איתי אמרתי לו שאני חייבת ללכת הביתה, אבל הוא הוא אמר לי שאני
אשאר עוד קצת.

ח': מה היה מייד אחרי שהוא אמר שתישארי עוד קצת?

נ': אני אמרתי לו 'לא, אני חייבת ללכת הביתה' ואז הוא אמר אולי, 'אולי את תלכי אלי הביתה ל-5-
דקות' ואמרתי לו - וסירבתי.

ח': מה היה מהרגע שסירבת ו...?

נ': הוא אמר 'אז מתי את תוכלי' ואמרתי... 'יש לי הרבה חוגים'.

ח': מה היה מייד אחרי שאמרתי שיש לך הרבה חוגים?

נ': הוא עוד פעם שאל מתי אני אוכל, ואז אמרתי לו - אני לא זוכרת מה אמרתי לו אבל זה היה משפט עם
סירוב.

ח': מה היה מהרגע שאמרתי לו משפט עם סירוב ועד ש... הוא אמר לך שהוא רוצה שתתקרבי אליו.

נ': הוא אמר לי שהוא כל כך אוהב ילדים ו... לא זוכרת. בקיצור הוא אמר לי שהוא אוהב ילדים ושהוא רוצה
שאני אתקרב אליו, כאילו... היו הרבה משפטים כי הוא אמר את זה כבר 5 פעמים איפה שהוא.

ח': מה היה מהרגע שהוא אמר לך שהוא רוצה שתתקרבי אליו ועד שהלכת צעד אחורה?

נ': אני אמרתי לו ש... אני קצת מרגישה לא, לא בנוח והוא אמר לי שזה בסדר ו... הכל בסדר ושאני
פשוט אתקרב אליו, והוא דיבר ברוסית.

ח': מה היה מייד אחרי שהוא אמר שתתקרבי אליו?

נ': הוא... כאילו אחרי שהוא, אמרתי שאני מרגישה לא בנוח אז ה... הלכתי צעד אחורה ו... הוא הלך
צעד אלי קדימה והרגליים שלי הן פשוט היו, הן פשוט חיו את החיים שלהן.

ח': כן.

נ': ו... אמרתי לעצמי לא להתקרב אליו, אבל הרגליים לא הקשיבו לי.

ח': כן.

נ': ואז כאילו מה שסיפרתי.

ח': מה היה מהרגע אה, שהרגליים הלכו - הרגליים שלך לא הקשיבו לך והלכו קדימה ועד שהוא חיבק אותך.

נ': זהו, הוא חיבק אותי.

ח': מה היה מהרגע שהוא חיבק אותך ועד שהוא נישק אותך במצח?

נ': הוא עוד פעם אמר שהוא ממש אוהב ילדים ... דחפתי אותו קצת והוא לא סירב.

ח': מה היה מייד אחרי שדחפת אותו קצת?

נ': אני, אני שאלתי אותו כאילו האם יש לו אישה כאילו מ... כדי שאם אנחנו נתקשר למשטרה אז ל... לא יהיו בעיות עם האישה שלו. כאילו ואיתנו.

ח': כן.

נ': אז הוא אמר שהיא מתה לפני שנתיים, ואז שאלתי אותו על הילדים שגם איתם לא יהיו בעיות ואז הוא אמר שהם חיים לא איתו.

ח': מה?

נ': שהם חיים בבית אחר ו...

ח': אהמ.

נ': בעיר אחרת.

ח': מה היה מייד אחרי שהוא אמר שהם חיים בבית אחר?

נ': אז אמרתי לו שזה ממש עצוב והוא ליקק לי את הל... לחי.

ח': מה היה מהרגע שהוא ליקק לך את הלחי ועד שברחת הביתה.

נ': זהו, אני פשוט ברחתי הביתה אחרי זה... " (ת/7, עמ' 7 ש' 25 - עמ' 9 ש' 5).

ובהמשך:

"ח': ומה אמרת? שאת אה... שזה האיש שפגשת. ספרי לי עוד על זה שפגשת אותו.

נ': ומה עוד לספר?

ח': את אומרת 'פגשתי', למה את מתכוונת?

נ': הוא התחיל לדבר איתי כשאני פשוט התקרבתי לדלת של הבניין.

ח': מאיפה הוא הגיע?

נ': הוא הגיע מהצד הימין. אני חושבת, אני לא ממש זוכרת, אבל אני חושבת שהיה לו שק. שחור.

ח': אמרת אה, שהוא אמר שהוא רוצה שתתקרבי אליו? תספרי לי עוד על זה.

נ': מה שאמרתי הוא אמר את זה כבר 5, כאילו 5 פעמים.

ח': את אומרת שהוא אמר את זה 5 פעמים?

נ': כן

ח': כאילו זה?

נ': וכל ה-4 פעמים, כאילו כל ה-5 פעמים סירבתי אבל הרגליים שלי לא סירבו בפעם החמישית.

ח': אהמ. את אמרת לו שאמרתי לו שאת אה, קצת מרגישה לא בנוח, תספרי לי עוד על זה.

נ': והוא אמר לי ש... לא להרגיש ככה, שאני כמו ה... שהוא כמו הסבא שלי ואמרתי לו שיש לי כבר סבא.

ח': את אומרת ש... את קצ... שאמרתי לו שאת קצת מרגישה לא בנוח, למה התכוונת?

נ': שאני מרגישה ממש לא בנוח, ושאת רוצה ללכת הביתה.

ח': אז למה הרגשת לא בנוח?

נ': כי השיחה הזאת היתה די ארוכה ואני בכלל לא יודעת אותו.

ח': אהמ.

נ': פשוט ... רציתי להגיד לו תודה ואז הוא התחיל לשוחח איתי.

ח': תספרי לי עוד על זה שהלכת צעד אחורה.

נ': אני הלכתי צעד אחורה לפ... אני חושבת שזה היה לפני שאמרתי לו שאני מרגישה קצת לא בנוח. אני לא ממש זוכרת מה אמרתי לפני זה.

ח': תספרי לי עוד על זה ש... הוא הלך צעד קדימה.

נ': הוא אמר לי שאני לא אלך ממנו ושהוא לא יעשה שום דבר רע.

ח': את אומרת שהרגליים שלך חיו את החיים שלהן, תספרי לי עוד על זה.

נ': אני ס... אני סירב... אני אמרתי להן לא ללכת, כאילו המוח שלי ניסה להשתלט עליהן אבל לא

יודעת למה אבל הלכתי צעד קדימה. וזה כל הבעיה, שאני לא יודעת למה אני הלכתי צעד קדימה.

ח': אהמ. תספרי לי עוד על זה שהוא חיבק אותך.

נ': **הוא חיבק אותי ככה ש... כאילו אני ניסיתי שהוא יחבק אותי ככה שאני לא אראה את הפנים שלו, כי באמת לא רציתי לראות אותן ב... כאילו בזמן הזה.**

ח': תספרי לי.

נ': על?

ח': עוד על זה שניסית אה, שלא תראי את הפנים שלו.

נ': **הוא לא סירב לי, הוא פשוט... זה. פשוט חיבק אותי איך שאני רציתי. ואני בחרתי את ה... הכי נוח לי ואחרי שהוא נישק אותי במצח הוא אמר ש... ש' תסתובבי אלי, אני רוצה לנשק אותך בלחי' ב... הוא אמר שגם בשפתיים ואני סירבתי לו. אני אמרתי...**

ח': אני לא שומעת - אה. אחרי שהוא נישק אותך במצח אמר לך 'תסתובבי אלי'

נ': כן. הוא אמר לי שאני, הוא רוצה לנשק אותי בשפתיים ואני סירבתי לו, אמרתי 'לא'.

ח': תספרי לי רק על החיבוק.

נ': **אני חושבת שהוא זרק את השק איפה שהוא לידו (הנחקרת מדגימה) וחיבק אותי.**

ח': איך הוא חיבק אותך?

נ': כאילו... זה, זה - אני זה הוא ופה אני וככה (הנחקרת מדגימה).

ח': תגידי לי במילים מה שאת מראה לי.

נ': **הוא חיבק אותי ככה כאילו ש... אם אני ארצה לזוז ממנו אז כאילו אני אצליח לזוז. הוא חיבק אותי ככה שאני אצליח להשתחרר.**

ח': למה את מתכוונת כשאת אומרת שהוא חיבק אותך ככה שתצליחי להשתחרר?

נ': גם אם הוא חיבק אותי פה (הנחקרת מדגימה) איפה שזה בלתי אפשרי אבל הוא חיבק אותי חלש.

ח': אהמ.

נ': כי הוא בעצמו היה רזה. ולא גבוה. אני חושבת שהגובה שלו זה איפה שהוא אה, מטר וחמישים ושתיים סנטימטר.

ח': אוקיי.

נ': אני לא כל כך מבינה בגובה.

ח': תס... אמ... תתארי לי איך את היית ביחס אליו כשהוא חיבק אותך.

נ': **אני לא רציתי שהוא יעשה את זה ו... וכאילו אמרתי לו לא, שאני מרגישה קצת לא בנוח. אבל הוא לא הקשיב למילים, אבל הוא לא סירב לפעולות שלי, כשאני באתי.**

ח': איפה, איפה את היית כשהוא חיבק אותך?

נ': אני כאילו ק... קצת ליד הדלת של ה... לובי, כאילו כבר חזרתי להיכנס ללובי ו...

ח': איפה היו הידיים שלו כשהוא חיבק אותך?

נ': ה... איפה שהוא קצת, קצת יותר אבל (הנחקרת מצביעה) קצת יותר גבוה מה... מהמרפק.

ח': רגע -

נ': וגם כשברחתי ממנו אז הוא אמר לי 'להתראות' ברוסית.

ח': אוקיי. רגע ל', אני עוברת על מה שסיפרת לי. איפה הוא שם את הידיים שלו כשהוא חיבק אותך?

נ': מעל ה... מרפק, כזה פה (הנחקרת מצביעה).

ח': אוקיי. אממ... אמרת שדחפת אותו קצת? תספרי לי עוד על זה.

נ': **זאת היתה דחיפה עם המרפק. ודחפתי אותו כאילו קצת יותר מעל מהבטן, אבל מתחת לחזה.**

ח': תספרי לי כל מה שהיה איתך כשהוא חיבק אותך.

נ': **אני... ניסיתי ללכת, אבל הרגליים פשוט, אני הייתי כמו אבן במקום...**

ח': תספרי לי - רגע... תספרי לי כל מה שהיה מהרגע שהוא חיבק אותך ועד שהוא... רגע, שניה שניה

נ': (הנחקרת מתמתחת).

ח': מהרגע שהוא חיבק אותך ועד שהוא נישק אותך במצח.

נ': **אממ... זהו, הוא נישק אותי במצח והתחיל לדבר איתי.**

ח': תספרי לי עוד על זה שהוא נישק אותך במצח.

נ': **אני הרגשתי שזה נשיקה לא של הורים ולא של אה, לדוגמה נשיקה של (ל. ב.) ה... ההורים כאילו**

מנשקים אותך אם אתה עשית משהו ממש טוב, אבל כאילו ההורים אף פעם לא נישקו אותי אבל ילדה אחת גם כן.

ח': את אמרת שידעת שזה אה, לא נשיקה של הורים - תספרי לי עוד על זה.

נ': זה נשיקה היתה של אממ... 'אהבה' (הנחקרת מחווה בידיה) איך שזה לא נקרא, זה... אני הרגשתי שזה לא של אהבה אמיתי כי אהבה זה כשאתה אוהב ורוצה לחיות עם הבן אדם הזה עד סוף חייך ו... זה פשוט, הוא היה פשוט משוגע.

ח': איך הוא נישק אותך במצח?

נ': הרגשתי שכבר בנשיקה הראשונה הוא כאילו ניסה ללקק אותי אבל... אני חושבת שמה שהיה עצר אותו. אולי כי ברגע שהוא נישק אותי בפעם הראשונה אבל היו שמה אנשים. וכשהוא ליקק אותי אני חושבת שכבר לא היו אנשים מאחוריו. כי כשהיו אנשים אז שמעתי צעדים ו... ושמעתי איך ילדים סוחבים את התיקים.

ח': אהמ.

נ': וכשלא היו אז...

ח': אממ... את אמרת שידעת כבר בנשיקה הראשונה הוא ניסה ללקק אותך, תספרי לי עוד על זה.

נ': הוא כאילו ניסה ל... אני חושבת שהוא ניסה לעשות את זה איכשהו עם הלשון אבל בגלל שהיו אנשים מאחוריו אז הוא, זה עצר אותו.

ח': תספרי לי עוד על זה שאת חושבת שהוא ניסה לעשות עם הלשון.

נ': כי הרגשתי כבר ש... בנשיקה רגילה אז אה, משתמשים ב... פחות, כאילו לא משתמשים ברוק, אז פשוט מנשקים. ואני חושבת שהוא ניסה לעשות את זה עם רוק. וכבר בנשיקה הראשונה אמרתי שזהו, אני כבר רוצה ללכת הביתה ולשטוף את כל זה. ולפני, כשהוא נישק אותי אז לא חשבתי להתקשר למשטרה, חשבתי אולי לספר את זה להורים ושהם יזמינו, אבל היה לי טלפון בידים אז יכולתי. אז כשרצתי לבניין אז הזמנתי משטרה.

ח': רגע - אמרת שאת חושבת שהוא ניסה לעשות את זה עם אה, רוק - ספרי לי עוד על זה שאת חושבת שהוא ניסה לעשות את זה עם רוק.

נ': כי אני הרגשתי ש... במקום נשיקה כאילו, נשיקה של ההורים אז הוא ניסה לעשות את זה כנשיקה כזאת, את יודעת, מגעילה (הנחקרת מחווה בידה). שאני לא אוהבת, כבר בנשיקה הראשונה רציתי לתת לו בבטן בעיטה אבל הרגשתי שכאילו לא, אני לא אעשה את זה כי הוא היה כבן 50.

ח': אהמ. תספרי לי עוד על זה שהוא ליקק אותך בלחי.

נ': זה...

ח': ליקק לך את הלחי, סליחה.

נ': זה היה ממש מגעיל וכשהוא עשה את זה המשהו הראשון שחשבתי שהוא, הוא משוגע וש... איכס, שזה כל כך מגעיל ורצתי לבניין.

ח': תספרי לי אה... רק על זה שהוא ליקק לך את הלחי.

נ': נו

ח': רק על זה שהוא ליקק.

נ': אני פשוט רצתי לבנין כבר, כאילו בהתחלה חשבתי אה אממ... כאילו מה זה, זה זה מים או שזה רוק אז... הבנתי שזה רוק, אז רצתי מהר לבניין.

ח': אהמ.

נ': בכל המהירות, בשיא המהירות שלי.

ח': מקודם אמרת שאחרי שהוא נישק אותך במצח אה, הוא אמר 'תסתובבי אלי' והוא רצה לנשק אותך בשפתיים. תספרי לי עוד על זה.

נ': אני חשבתי שזה מגעיל ומה יש לו עם ה... עם המוח, אם בכלל עובד, אז סירבתי לו ואמרתי 'לא', פשוט 'לא' ואז הוא שתק לכמה שניות, ואז אמר ש... כאילו אני לא ממש זוכרת מה היה אחרי זה, אבל הוא פשוט שתק לכמה שניות.

ח': מה היה מייד אחרי שהוא שתק לכמה שניות?

נ': א'... לא זוכרת, אני חושבת שכבר סיפרתי אבל אני לא זוכרת מה עם, כאילו... אם סיפרתי.

ח': מה היה - את אמרת שאחרי... אמ... אחרי הנשיקה במצח התחיל לדבר איתך על הילדים שלו ועל זה שהאישה שלו מתה -

נ': כן אני, אני ראשונה שאלתי את זה, כי חשבתי ש... אם אני אספר את זה להורים אז הם יזמינו את המשטרה ו... שלא יהיה בעיות עם ההורים והילדים שלו.

ח': מה היה מהרגע אז שהתחלת לדבר איתו על הילדים ועד שהוא ליקק אותך בלחי?

נ': מה היה אחרי ה... הרגע הזה?

ח': מה, מה היה מהרגע שהתחלת לדבר איתו על הילדים ועד שהוא ליקק אותך, אה, ליקק לך את הלחי.

נ': אה, אני חושבת שהנשיקות שלו היו יותר אגרסיביות -

ח': שהנשיקות?

נ': שלו היו יותר אגרסיביות ... שלדוגמה נשיקה רגילה שלו לפני זה היתה כזה נשיקה, ואז שתי שניות ואז עוד נשיקה ועכשיו כזה עשה את זה יותר מהר. ואז כשס... כשסיימתי לדבר על הילדים שלו אז הוא ליקלק אותי.

ח': ואז זהו. את אמרת אה, שהנשיקות שלו היו יותר אגרסיביות.

נ': כן.

ח': כמה פעמים הוא נישק אותך?

נ': (הנחקרת מנידה בראשה לשלילה) אני לא זוכרת, לא ספרתי.

ח': אמרת ש... נשיק... נשיקה רגילה שלו היתה נשיקה, שתי שניות ועוד פעם נשיקה.

נ': כן.

ח': תספרי לי על הנשיקה הראשונה, איפה היא היתה?

נ': ב... איפה שהוא פה, במצח (הנחקרת מצביעה)

ח': אוקי. אמרת 'שתי שניות ועוד פעם נשיקה'. תספרי לי על ה'עוד פעם נשיקה'.

נ': בעוד פעם נשיקה חשבתי שכבר אה, זהו, מספיק, למה הוא עושה את זה.

ח': מה היה מהרגע ש... מה היה מהנשיקה הראשונה ועד הנשיקה השניה?

נ': אממ... הנשיקה הראשונה אני חשבתי זהו, נשיקה אחת ו... והוא עוזב אותי סוף כל סוף ו... אבל לא, והתעצבנתי על, בגלל זה.

ח': תספרי לי על הנשיקה השניה

נ': בנשיקה השניה כבר התעצבנתי כאילו על זה שהוא לא עוזב אותי.

ח': איפה הוא נישק אותך בפעם השניה?

נ': אה, איפה שהוא יותר אה, יותר למטה או מעל, אני לא זוכרת (הנחקרת מצביעה).

ח': על מה, תגידי במילים על המקום שאת מצביעה עליו.

נ': אממ... איפה שהוא יותר למעלה (הנחקרת מצביעה), אני חושבת פה, במצח.

ח': אה, על מה את מצביעה?

נ': פה, על המצח (הנחקרת מצביעה).

ח': מה היה מייד אחרי הנשיקה השניה?

נ': מייד אחרי הנשיקה השניה אני לא, אני לא זוכרת אבל אם התחלתי לדבר איתו על הילדים והאישה שלו בנשיקה השניה או השלישית, אני לא זוכרת. אני חושבת שזה היה אחרי הנשיקה השניה.

ח': אמרת 'הנשיקה השלישית'?

נ': אה, בנשיקה השלישית זה כבר היה כשהתחלתי לדבר על הילדים, זה כבר הייתה הנשיקה הראשונה האגרסיבית שלו.

ח': תספרי לי עוד על זה שזאת הייתה הנשיקה הראשונה האגרסיבית שלו.

נ': היא הייתה כמעט מיד אחרי הנשיקה השניה.

ח': איך הוא נישק אותך בפעם השלישית?

נ': הוא... אה, ניסה כאילו ל... ניסה כבר לא ללקלק אותי כי עדיין היו שמה אנשים מאח... מאחוריו. וחשבתי כזה אולי, כזה 'שיט הוא בקושי הוא (ל. ב.) והוא הסבא שלי'.

ח': אמרת שהנשיקה, שזאת הייתה הנשיקה הראשונה האגרסיבית שלו, למה התכוונת?

נ': לזה שהיא הייתה יותר כאילו מהירה מהאחרים כאילו.

ח': אהמ.

נ': היא הייתה כמעט - ממש כמעט אח... אה, ממש מיד אחרי הנשיקה השניה.

ח': איפה הוא נישק אותך בפעם השלישית?

נ': קצת יותר למטה מאשר בפעם הראשונה. כזה פה, במצח (הנחקרת מצביעה). עדיין במצח. רק הליקוק היה בלחי. כל הנשיקות היו במצח.

ח': ספרי לי כל מה שהיה באותו רגע שהוא נישק אותך.

נ': הוא... אני לא יודעת איך אבל הוא ד... דיבר ונישק ודיבר ונישק, ודיבר ונישק ואמר, כבר אמרתי לעצמי 'זהו, מספיק, תעזוב אותי כבר'.

ח': אממ. אמרת שאחרי שנישק אותך במצח אה, הוא אמר לך 'תסתובבי אלי, אני רוצה לנשק אותך בשפתיים'. אחרי איזו פעם שהוא נישק אותך במצח הוא אמר את זה?

נ': אני חושבת שזה היה ב... באמצע הנשיקה השניה -

ח': אמרת שהוא אמר לך 'תסתובבי אלי'. תספרי לי עוד על זה שהוא אמר לך להסתובב אלי.

נ': הוא כאילו ניסה קצת לסובב את הכתפיים שלי, ואני סירבתי לו עם הכוח.

ח': איך הוא ניסה לסובב את הכתפיים שלך?

נ': (הנחקרת מדגימה) ככה כאילו. וגם ניסה לסובב את הראש שלו ככה (הנחקרת מדגימה) ו... אני פשוט סובבתי ככה שהוא לא יסתכל עלי, לא יגע בי ו... שאני בכלל לא אראה אותו... (ת/7, עמ' 9 ש' 14 - עמ' 15 ש' 21).

ובהמשך:

ח': אה, אמרת שאת חושבת שהוא פדופיל? תספרי לי עוד על זה.

נ': אממ... אני חושבת ככה כי הוא ניסה לעשות ככה שאני אלך אליו הביתה, נו וגם זה שהוא ליקלק אותי בלחי זה לא נורמלי... לבן אדם רגיל" (ת/7, עמ' 16 ש' 29-31).

ובהמשך:

ח': אהמ. ל', בשיחה שלנו היום את סיפרת לי על מה שקרה לך עם האיש, ואני רוצה לשאול אותך אה, עוד כמה שאלות. אה... אם ידברו עם האיש הזה והוא יגיד שהוא לא ליקק אותך בלחי, מה תגידי?

נ': אני אגיד לו ש... שקרים שכאלו אתה צריך לשמור להורים ש... שלך.

ח': שמה?

נ': ששקרים כאלו אתה צריך להגיד להורים שלך ולא בבית משפט, כי בבית משפט אתה צריך להיות כן.

ח': אהמ.

נ': ולא לשקר כמו איזה לא יודעת מה. גם אם הוא יגיד שהוא ליקלק אותי בלחי גם ככה יבינו שהוא פדופיל, כאילו הוא נישק אותי.

ח': אם ידברו עם האיש הזה והוא יגיד שהוא נישק אותך פעם אחת, מה תגידי?

נ': שזה גם שקר, כי... כי אם הוא היה מנשק אותי רק פעם אחת אז הוא לא היה מגיע לליקלוק הזה. וגם אם הוא היה מנשק אותי רק פעם אחת אז אני לא הייתי מגיעה להיסטריקה כזאת.

ח': אוקיי. מקודם אמרת שבכית, ספרי לי עוד על זה שבכית.

נ': מהתחלה הלכתי ללובי, בכיתי שמה דקה איפה שהוא, ואז פיצה מן כאילו הוא בא מהמעלית, שאל אותי מה קרה, סיפרתי לו הכל בקצרה וה... הוא גם התקשר למשטרה. אבל מהתחלה הוא רץ מהבנין כדי לראות האם האיש הזה, כדי לראות האם האיש שם, כי הוא ראה את האיש הזה" (ת/7, עמ' 19 ש' 9-27).

ובהמשך:

ח': את אמרת אממ... שאלתי אותך איך הכל התחיל ואמרת שליווית את החברות שלך עד הבית שלך והן הלכו לצד שלהן?

נ': כן.

ח': בואי תספרי לי כל מה שהיה - קודם כל את אמרת 'חברות', למה את מתכוונת?

נ': ל... שלוש ילדות מהכיתה שלי...

ח': אוקיי. ספרי לי כל מה שהיה מהרגע שליווית את החברות שלך עד הבית שלך ועד שהאיש התחיל לדבר איתך.

נ': אני ליוויתי אותן, האיש ראה שאני כאילו מלווה אותן, אני כאילו הלכתי לכיוון של הדלת והאני... כאילו האיש התחיל לדבר איתי.

ח': תספרי לי כל מה שהיה עם החברות שלך כשהאיש התחיל לדבר איתך.

נ': הוא חיכה שהן ילכו ל... לאזור איפה ש... לא, לא, כאילו לא רואים אותו לא שומעים אותו והתחיל לדבר איתי. כאילו הוא ראה שאני מדברת איתן בעברית אז הוא דיבר איתי ברוסית.

ח': אמרת שהאיש ראה שאת מלווה אותן, תספרי לי עוד על זה שהוא ראה שאת מלווה אותן.

נ': אממ... מה לספר? הוא פשוט היה ליד הבנין שלי, הן הלכו לצד שלהן, אני הלכתי לכיוון הדלת והוא התחיל לדבר איתי.

ח': אמרת שהוא היה ליד הבנין שלך, תספרי לי עוד על זה..

נ': הוא הלך לצד איפה שזורקים את הזבל והיה לו שק שחור בידיים, לא יודעת מה זה... " (ת/7, עמ' 20 ש' 26 - עמ' 21 ש' 21).

10. **מצפייה בסרטון המתעד את חקירת הקטינה (ת/7ב')** עולה שמדובר בקטינה אינטליגנטית, בעלת שפה עשירה, שקולה, חושבת, מנסה לדייק ולא מתלהמת. הקטינה נצפתה נבוכה ולא ששה לדבר על האירוע (דקה 10:50), דיבורה היה ספונטני וחופשי (דקה 12:00 לערך), היא דיווחה באופן חופשי על האירוע עם אמירות

אותנטיות (דקה 14:00 לערך), תוך כדי דיבור הייתה מדגימה באופן ספונטני את שאירע. כך למשל לעניין נשיקה במצח (דקה 14:50), ליקוק בלחי (דקה 15:39), חיבוק (דקה 39:00, דקה 41:37) ומיקום נשיקה ראשונה (דקה 54:35). מהחקירה עולה שהקטינה מבקשת כאמור לדייק וכשהיא לא זוכרת פרט מסוים, היא לא מהססת לומר שהיא לא זוכרת. כך למשל כשנשאלה כמה פעמים נישק אותה הנאשם השיבה שהיא לא זוכרת (דקה 54:00). כך גם עולה שהקטינה יודעת לעמוד על גרסתה. כשהחוקרת מאמתת אותה עם סרטון שלכאורה היה בידי המשטרה ממנו עולה תמונה שונה באשר לתחילת האירוע, עת הלכה עם חברותיה והנאשם החל ליצור איתה קשר (בדיעבד התברר כי לא קיים סרטון כזה), הקטינה נראית כעושה פרצוף של טעות, מסמנת בראשה לשלילה ושוללת את מה שהחוקרת אומרת לה (01:25:40, 01:26:53).

צפייה בסרטון מלמדת כי חקירת הקטינה הייתה יסודית וממושכת (בחלוף למעלה משעה הקטינה כבר החלה לפהק אך עדיין שמרה על ריכוז, 01:05:30).

החוקרת ביקשה לקבל תחילה מהקטינה את הסיפור בכללותו ובהמשך חוזרת אל מספר נקודות שהצריכו לטעמה הבהרה. היינו, אין מדובר בחקירה שטחית. כך למשל החוקרת מבקשת לברר עם הקטינה למה היא מתכוונת כשהיא אומרת שחמש פעמים היא לא התקדמה אל עבר הנאשם וזו מדייקת ואומרת שארבע פעמים (דקה 34:30 לערך). עוד יש לציין בהקשר זה כי לאחר סיום החקירה, חידשה החוקרת את ההקלטה ושובה אל נושא אותו מצאה לחזור ולברר, הוא הנושא הקשור בתחילת האירוע כאשר הקטינה הייתה עם חברותיה והנאשם הגיע לעברן.

11. בטופס **סיכום חקירת ילדים (ת/6)** ציינה חוקרת הילדים כי: **"אני מתרשמת כי הילדה דיווחה אודות אירוע אותו חוותה. עדותה ניתנה בתגובה לתשאול פתוח, ותיאורו הראשוני ניתן במלל חופשי ורב. האירוע מעוגן בקונטקסט, מקום וזמן מוערך. תיאורה לא מובנה, וכלל קפיצות ספונטניות. תיאורה רצף השתלשלות האירוע עקבי ומפורט, תוך התייחסות לאינטראקציות בין המעורבים, ולחלקים מתוך שיחתם. התייחסה לאופן הפגיעה (חיבוק, נשיקות, ליקוק) ולמיקומה (מצח, לחי) תוך כדי הדגמה. התייחסה למחשבותיה תוך כדי האירוע ("חשבתי שהוא משוגע... אמרתי לעצמי לא להתקרב אליו... חשבתי מה זה מים או רוק"). התייחסה לתחושת חוסר נוחות, לתגובת בכי שלה, ולכך ששליח הפיצה היה עד למצבה הנפשי. התייחסה לדיווחה הראשוני לשליח הפיצה, לסבתא ולאבא.**

ניכר ניסיונה לדייק, כאשר לא השלימה פרטים בעצמה בחלקים אותם לא זכרה "לא זוכרת מה אמרתי לו, אבל זה היה משפט עם סירוב".

אני מתרשמת מהיעדר מוטיבציה להפליל, הדבר בא לי ביטוי (צ"ל 'לידי', 'י' ל') בכך שהקטינה לא הגזימה בתיאור הפגיעה, ותיארה את החיבוק "חלש... חיבק אותי ככה שאני אצליח להשתחרר".

לטופס הערכת המהימנות צירפה חוקרת הילדים טבלת מראי מקום בחקירת הקטינה של **קריטריונים בהם השתמשה לצורך הערכת המהימנות של הקטינה (ת/6א)**. בין היתר הפנתה לקריטריונים הבאים: "תשאול פתוח" (עמ' 5 ש' 18, עמ' 6 ש' 3), "קונטקסט" (עמ' 7 ש' 26-34), "מקום" (עמ' 9 ש' 12-13, 17), "זמן" (עמ' 17 ש' 22-25), "אינטראקציות בין מעורבים" (עמ' 6 ש' 15-17, עמ' 8 ש' 23-31), "אופן הפגיעה" (עמ' 17 ש' 22-25).

6 ש' 30, עמ' 8 ש' 23, עמ' 10 ש' 20, עמ' 13 ש' 20-24) "מיקום הפגיעה" (עמ' 6 ש' 19) "מחשבות תוך כדי האירוע" (עמ' 12 ש' 17-19, 29-30, 34), "ניסיונה לדייק על ידי אי השלמת פרטים בעצמה" (עמ' 8 ש' 4-5, עמ' 9 ש' 19), "אי הגזמה בתיאור הפגיעה" (עמ' 10 ש' 19, עמ' 11 ש' 7).

עיון בכל מראי המקום אליהם הפנתה חוקרת הילדים מלמד כי אכן קריטריונים אלה מתקיימים בחקירתה של הקטינה.

בעדותה מסרה חוקרת הילדים כי התרשמה שהחשיבה של הקטינה בוגרת מהמקובל בגילה (פרוטוקול מיום 10.05.2021, עמ' 18 ש' 13-18); שלקטינה היו במהלך החקירה הרבה התבטאויות מאוד אותנטיות שלהתבטאותה מקורן לא בדברים שהיא שמעה או שמישהו אמר לה או השפיע עליה (עמ' 19 ש' 21-23); כי **התרשמה שהקטינה דיווחה דיווח אותנטי מתוך החוויה האישית שלה** (עמ' 20 ש' 6-7); כי התשאול בעניינה של הקטינה היה פתוח וזו "ענתה בהרחבה, מעצמה, מתוך הזכרון שלה, נתנה לי מלל מאוד מאוד רחב לכל הסיטואציה שהייתה שם. היא סיפרה לי על האינטראקציות שהיו לה עם החשוד" (עמ' 20 ש' 11-15); כי הקטינה לא דקלמה סיפור מובנה איתו באה מהבית, כי אם הרחיבה ומסרה פרטים תוך כדי החקירה (עמ' 20 ש' 18-22); כי הקטינה דיווחה על אירוע שמתנהל בצורה הגיונית עם רצף ונוכחים דוגמת איש הפיצה (עמ' 20 ש' 22-28); כי מדובר בקטינה שהיא לא מרצה, אשר יודעת לומר שהיא לא יודעת או לא זוכרת במקרה שבו היא לא יודעת או לא זוכרת מה היה (עמ' 27 ש' 15-18); שהוספת פרטים על האירוע מצד הקטינה במהלך החקירה, אשר להם הקשר לסיטואציה ולהשתלשלות האירוע, מחזקים את מהימנותה (עמ' 27 ש' 25-30); כי הקטינה לא השחירה את החשוד ולא הגזימה בתיאורה, כי אם דיווחה בצורה אותנטית (למשל על מידת עוצמת החיבוק) (עמ' 28 ש' 11-15, עמ' 48 ש' 12-13, עמ' 49 ש' 1-4); כי הקטינה סיפרה גם על "החלק שלה" (למשל כשהלכה צעד קדימה), מה שמחזק מאוד את המהימנות שלה (עמ' 31 ש' 16-22, עמ' 44 ש' 31 - עמ' 45 ש' 3); וכן שהדיווח של הקטינה על אודות התנהגותה מוכר וידוע מתוך חקירות של ילדים שהם נפגעי אלימות (למשל לעניין תחושת הקיפאון שחשה בשלב מסוים של האירוע "הרגישה כמו אבן") (עמ' 43 ש' 2-7).

12. כידוע, התרשמותו של חוקר הילדים היא ראיה קבילה ואף ראיה מרכזית המשמשת לגיבוש המסקנה בדבר מהימנות העדות. בעניין זה ראו ע"פ 4121/20 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.07.2021) (להלן: "ענין פלוני"), פסקה 15; ע"פ 854/04 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.3.2005), פסקה 17 (להלן: "ענין פלוני א'").

הערכת המהימנות של חוקרת הילדים בענייננו הייתה מבוססת ומנומקת, ומצפיה בקלטת החקירה אף אני התרשמתי ממהימנותה של הקטינה ואמינות גרסתה. גרסתה של הקטינה הייתה עקבית וקוהרנטית, ודאי בליבת העניינים, לא מתלהמת ומדודה. אינני סבור שיש בדיווחים הראשוניים שמסרה הקטינה למשטרה - ת/1 דיווח הקטינה למשטרה בטלפון ו-ת/2 - תשאול השוטרים את הקטינה בדירה אליה הגיעו - כדי לשלול הערכת מהימנות זו שכן מדובר בדיווחים ראשוניים בלבד, מתומצתים, על עיקרי הדברים. אף הסתירות שלכאורה קיימות אל מול הדיווחים הראשוניים לשליל הפיצה או לאב אינם מהותיים. ליבת גרסתה של הקטינה לא נסתרה. בעניין זה ראו למשל ע"פ 2261/21 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם באתר בתי המשפט, 24.10.2022), פסקה 29:

"בהקשר זה נקבע בפסיקת בית משפט זה כי מהימנות גרסתו של נפגע עבירות מין

תיבוח בהתייחס לליבת גרסתו".

שאלת הסיוע

13. בהתאם לסעיף 11 לחוק הגנת ילדים: "**לא יורשע אדם על סמך ראייה לפי סעיף 9, אלא אם יש לה סיוע בראיה אחרת**". כידוע, על ראיית הסיוע לעמוד בשלושה תנאים מצטברים: היא ראייה עצמאית; היא ראייה שמסבכת הנאשם בביצוע העבירה, ולמצער נוטה לסבך הנאשם בביצוע העבירה; והיא ראייה שנוגעת לנקודה מהותית השנויה במחלוקת בין הצדדים. בעניין זה ראו בין היתר ע"פ 5209/20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 12.7.2022), פסקה 3 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה השופט נ' הנדל וההפניות שם.

כאשר הסיוע נדרש לצורך תמיכה בראיה שהתקבלה לפי סעיף 9 לחוק הגנת הילדים, על הסיוע להיות מהותי ולא טכני, וזאת לנוכח הצורך למזער את הפגיעה בזכותו של הנאשם שהרשעתו נסמכת על עדות שלא עמדה לחקירה נגדית ואשר בית המשפט לא התרשם ממנה באופן ישיר. בעניין זה ראו למשל ע"פ 1697/20 **שורדיקר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.08.2021), פסקה 41.

בענייננו כאמור, הראיה המרכזית התקבלה בהתאם לסעיף 9 לחוק הגנת ילדים ולכן לא ניתן לבסס ההרשעה על ראייה זו בלבד ויש לבחון האם בנמצא ראיית סיוע כאמור.

עדות שליח הפיצה

14. שליח הפיצה העיד כי: "**הגעתי למשלוח ברח'... באשדוד, חניתי את הקטנוע ממש ליד הכניסה. כשאני הגעתי הדלת של הכניסה היתה נעולה, הבחנתי בצד ימין שלי שיש בחור מבוגר שמדבר עם ילדה. הם דיברו ברוסית. הם היו במרחק של אולי מטר אחד מהשני. אני זוכר בוודאות שהיתה לו שקית ביד. הוא עישן סיגריה. אני שאלתי את הילדה מה הקוד של הכניסה? כי היה נראה לי שהיא גרה שמה כשהיא הסתכלה עליי הרגשתי מוזר, הרגשתי ממש מוזר היא ענתה לי את התשובה עליתי תוך כדי שאני עולה אולי אחרי דקה אני יורד למטה אני רואה את הילדה צורחת ובוכה נכנסת לכניסה ישר הכל עלה לי, אני שאלתי אותה מה קרה, מה הוא עשה? היא אמרה לי שהוא ליקק לה את הפנים. באותו רגע אני אמרתי לה תתקשרי למשטרה תדווחי. אני גם אתקשר למשטרה, לאן הוא הלך? היא הצביעה לי התחלתי לחפש אותו עם הקטנוע ולא מצאתי. התקשרתי למשטרה...**" (עמ' 100 ש' 18-30 לפרוט' מיום 08.11.2021).

בהמשך, בחקירה הנגדית, חזר על כך ששמע את הקטינה צורחת בבכי (עמ' 102 ש' 4-6, עמ' 107 ש' 14). כשנשאל בחקירה הנגדית בעניין זה: "**...עכשיו אז בוא תתאר שוב אתה אמרת שמעת צרחות ובכי, מה זה צרחות? איזה צרחות אתה שמעת...**" השיב: "**ילדה בוכה, אני לא יודע בת כמה היא, אני לא זוכר... בוכה וצועקת היסטריית... צועקת אני לא יודע מה היא צעקה היא בכתה... אז היא בכתה וצועקה... בכתה חזק... איך שאני יצאתי מהמעלית עוד לפני שאני ראיתי אותה שמעתי בכי חזק שנשמע כמו צעקה... לא צרחות של מישהו שוירים בו ומרביצים לו וזה, ובכי חזק שנשמע כמו צעקה**" (עמ' 109 ש' 9).

- עמ' 110 ש' 2).

שליח הפיצה חזר גם על כך שכבר מלכתחילה עוד קודם עלייתו למסירת המשלוח, כשראה לראשונה את הקטינה, חש שהסיטואציה היא כזו שמשוה הולך לקרות (עמ' 102 ש' 8-10). בהמשך, כשנשאל מדוע מלכתחילה חש שהסיטואציה שבין הקטינה לנאשם לא נראתה לו רגילה, השיב: **"אני ממש מרגיש שהסיטואציה לא היתה נעימה לילדה איך שהיא הסתובבה אליי, הנראות שלו החזות שלו, אתה יודע הם היו במרחק כזה שזה לא שיחה רגילה בין מישהו שמכיר מישהו... כך אני הרגשתי... כשירדתי קיבלתי לזה גושפנקה"** (עמ' 103 ש' 21-28). שליח הפיצה אף העיד כי באותו לילה הוא בכה משום שסבר שהוא יכול היה לדבר עם הקטינה באותה שניה שחש שמשוה מוזר ולמנוע ממנה את מה שחווה (עמ' 105 ש' 9-17).

15. כידוע, סיוע לעדותו של קטין שהוא קורבן עבירת מין יכול להתגבש גם מתוך התנהגותו ומצבו הנפשי בעקבות העבירה. בעניין זה ראו, בין היתר עניין פלוני, פסקה 16; ע"פ 3998/17 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 22.03.2018), פסקה 10 וכן ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 7.7.2014) (להלן: "עניין פלוני ב"), פסקה 14:

"המצב הנפשי המהווה ראיית סיוע אינו אחיד. הוא עשוי להשתנות ממקרה למקרה: לפעמים מדובר בהתפרצות בכי, ולפעמים בהתכנסות פנימה לא-אופיינית" (דגש לא במקור, י' ל').

עוד ראוי לזכור, כי **"די לה לראיית הסיוע אם היא מתייחסת ל'...קטע שהוא חלק ממהלך ביצוע העבירה..."; וכי אין היא חייבת להתייחס לכל פרט מפרטי המעשה"** (י' קדמי בספרו: "על הראיות", חלק ראשון, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009, עמ' 185 וההפניות שם).

סבורני כי בעדותו של שליח הפיצה על מצבה הנפשי של הקטינה בסמוך לאחר האירוע יש משום סיוע לגרסת הקטינה. שליח הפיצה העיד על סערת הרגשות בה הייתה נתונה הקטינה ועל התפרצות הבכי שלה מיד לאחר שהנאשם עזב את המקום, ואף תאר זאת כ"צרחות" וכ"צעקות", כשהדבר מקושר מיד לכך שהנאשם "ליקק את פניה". השינוי המידי במצבה הנפשי של הקטינה בין המפגש הראשוני של שליח הפיצה עם הקטינה, בו מסרה לו את הקוד לבניין, למפגש השני, דקות ספורות לאחר מכן, עת חזר שליח הפיצה משליחותו בבניין, והבחין בסערת רוחה ובבכייה של הקטינה, משמש לטעמי סיוע של ממש לגרסת הקטינה.

חריגים לעדות שמיעה

16. מעבר לאמור, לטעמי ניתן לראות בעדותו של שליח הפיצה על כך שהקטינה אמרה לו שהנאשם (האדם המבוגר איתו שוחחה שבהמשך התברר שהוא הנאשם) ליקק אותה בפניה כראיה קבילה בפני עצמה וזאת בהתבסס על החריגים הקבועים לכך בחוק.

כך למשל, ניתן להכשיר עדות שמיעה זו כחריג לכלל עדות השמיעה, בהתאם לסעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח

חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"). בהתאם לסעיף זה, שכותרתו "אמרת עד בעת ביצוע עבירה": "עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעניין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט".

בענייננו, שליח הפיצה העיד על אמרה שנאמרה - שהאדם המבוגר ליקק אותה בפנים - בסמוך לאחר מעשה העבירה, אמרה שנוגעת במישרין לעובדה השייכת לעניין שבמחלוקת.

אכן, תנאי לתחולת החריג לפי סעיף 9 לפקודת הראיות הוא שאומר האמרה העיד במשפט, ובענייננו הקטינה לא העידה, ואולם לטעמי ניתן לראות בעדות חוקרת הילדים בנעליה של הקטינה ככזו המקיימת התנאי האמור. לעניין זה ראו למשל תפ"ח (מחוזי-חיפה) 20400-10-13 **מדינת ישראל נ פלוני** (פורסם בנבו, 23.11.2014) פסקה 91.

לחלופין, ניתן להכשיר עדות שמיעה זו שלא בהתאם לתנאי סעיף 9 לפקודת הראיות כי אם בהתאם לכללי ה"רס גסטה" שלא נס ליחס גם לאחר עיגון הוראות סעיף 9. בעניין זה ראו ספרו של י' קדמי: "על הראיות", חלק שני, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009, עמ' 613: "במצב דברים זה: מקום שניתן להעיד את האומר - תחולנה הוראות סעיף 9 לפקודה; ואילו במקום שמטעמים אובייקטיביים לא ניתן להעידו - יחול החריג במתכונת שנקבעה על-ידי כללי הרס-גסטה, כפי שהתגבשו במשפט המקובל". כן ראו ע"פ 7293/97 **ז'אפר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.1998), פסקה 12.

עדוּתו של שליח הפיצה, שהיה בעיני עד מהימן שגרסתו אמינה, משתלבת היטב בגרסתה של הקטינה על אודות המפגש שלה עם הנאשם, שהוא בחור מבוגר, בסמוך לביתה, כשהם עומדים האחד בסמוך לשני, ומשוחחים בשפה הרוסית. הסיוע בעניין זה הוא בנקודה מהותית ולפיה האדם המבוגר "ליקק" אותה. שליח הפיצה העיד, וכאמור מאמין אני לו, שכבר מלכתחילה חש שהסיטואציה בין הקטינה לנאשם היתה חריגה ושונה.

אכן, בדיווח ראשוני זה הקטינה לא פרטה בפני שליח הפיצה לפרטי פרטים את מלוא המגע והאמירות של הנאשם ואולם, סבורני כי אין לצפות מהקטינה לדווח לפרטי פרטים את שארע לה אך שניות ספורות קודם לכן, בעודה נתונה בסערת רגשות ובהתפרצות של בכי. כזכור, אנו נדרשים בשלב זה לבחון האם בעדות שליח הפיצה יש משום סיוע לראיה המרכזית ולא האם ניתן להשתית את ההרשעה על עדות זו כעדות יחידה.

לא למותר להזכיר, כי אף הקטינה מסרה לחוקרת הילדים על המפגש עם ה"פיצה מן", ועל כך שזה ביקש ממנה את הקוד לבניין ושאל אותה מדוע היא בוכה כשהוא חזר משליחותו, ואף הקטינה מסרה בדיווחיה על כך שהנאשם, בין היתר, ליקק אותה.

17. סבורני שאת עדותו של שליח הפיצה על כך שהקטינה אמרה לו שהנאשם ליקק אותה בפניה ניתן להכשיר כראיה קבילה גם על בסיס סעיף 10 לפקודת הראיות. בהתאם לסעיף זה, שכותרתו "אמרה של קרבן אלימות": "עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת באותו מעשה או לנסיבות - לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט

משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה: (1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו; (2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה; (3)..."

בענייננו, שליח הפיצה העיד על אמרה שאמרה הקטינה שנעשה בה מעשה אלימות - שהאדם המבוגר ליקק אותה בפנים - והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות לואי שלו, והאמרה נאמרה בסמוך לאחר מעשה העבירה או לאחר שהיתה לה הזדמנות ראשונה להתאונן עליו.

על האפשרות להסתייע באמרות קטין שבוצעה בו עבירה לאחר, בסמוך לאחר מעשה העבירה, ראו סעיף 4 לחוק הגנת ילדים וכן ע"פ 295/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.4.2012), פסקה 44.

עדות האב

18. האב העיד כי: "... באחד מהימים 'ל' היתה צריכה לבוא ב-14:30 היא קצת איחרה 5 - 10 דקות מבית ספר כשהיא באה היא היתה בוכה והיא היתה נסערת כאילו בוכה ובמצב ממש לא טוב. אני שאלתי מה קרה? היא אמרה שאיזה שהוא איש ככה היא הסבירה התחיל לחבק אותה התחיל לנשק אותה כשאני שאלתי אותה לפרטים כאילו מה קרה כשהיא נרגעה אז היא סיפרה בעצם ככה שבכניסה ללובי כשהיא נכנס לבניין מגורים שלנו יש שם קוד כן? סגור כאילו, אז איזה שהוא בן אדם זקן עם שיער לבן ניגש אליה והתחיל לדבר איתה ברוסית, התחיל כאילו לספר לה שהוא אוהב ילדים שיש לו בית שהוא מזמין אותה לבית, הוא גר פה קרוב." (עמ' 84 ש' 15-6 לפרוט' מיום 10.05.2021). בהמשך, כשנשאל באיזה מצב פגש את הקטינה - בתו - השיב: "כמו שאני אמרתי בבכי ומאוד אני לא יודע איך להגיד את זה, נסערת ובכי, בכי. כאילו." (עמ' 84 ש' 32-30). האב הבהיר שלאחר הדיווח הראשוני בני המשפחה ניסו שלא לדבר עם הקטינה על האירוע, זאת כדי שלא לעורר את הסיפור מחדש לנוכח "מצב הרוח שלה" (עמ' 86 ש' 22 עד עמ' 87 ש' 18).

19. בענייננו, האב העיד כי פגש את בתו בסמוך לאחר המפגש שלה עם הנאשם וזו הייתה נסערת ובוכיה. עדות זו של האב על סערת הרגשות של בתו - הקטינה - מיד לאחר האירוע, תוך שהיא מספרת על כך שאחר נישק אותה וחביק אותה, מהווה אף היא ראיית סיוע.

יחד עם זאת, אציין כי לא מצאתי לקבל את עדות האב כחריג לעדות שמיעה על בסיס אמרת קורבן אלימות כפי שטענה המאשימה, באשר דברי הקטינה לאב נמסרו לאחר שכבר דיווחה על שארע לה לשליח הפיצה וייתכן שאף למשטרה בדיווח הטלפוני.

ב"כ הנאשם טען, ב"חצי פה", כי גרסת האב לא מסייעת לגרסת הקטינה בשל כך שלא עוסקת היא בעיקרי הדברים ואף עומדת בסתירה לגרסת הקטינה. סבורני שיש לדחות טענות אלו של ב"כ הנאשם. בהתאם לעדות

האב, הקטינה מסרה לו את עיקרי הגרסה, היינו שאדם זר, מבוגר, ששוחח איתה ברוסית, נישק אותה וחיבק אותה באזור הכניסה לבית. זו אף הזכירה, בדיווח לאב, את המפגש עם שליח הפיצה עליו סיפרה בעצמה (עמ' 84 ש' 24-25).

הגשת תלונה מיידית

20. בהתאם לפסיקה, הגשת תלונה מיידית לאחר האירוע עשויה להוסיף משקל לסיוע של המצב הנפשי. בעניין זה ראו עניין פלוני ב', פסקה 14 וההפניות שם.

בענייננו, הקטינה שנראתה בוכה וסוערת על-ידי שליח הפיצה, התקשרה מיד בסמוך לכך למשטרה ודיווחה על שארע לה. בעניין זה ראו ת/1 וכן גרסת הקטינה ועדות האב על הדיווח המיידית. הגשת תלונה מיידית זו מגבשת אף היא, יחד עם המצב הנפשי, את ראיית הסיוע הנדרשת.

גרסאות הנאשם

21. הנאשם מסר במספר הזדמנויות את גרסתו, וכפי שיפורט להלן בגרסתו חלו התפתחויות ושינויים, לרבות בנקודות מהותיות של האירוע.

אמרות הנאשם במשטרה

22. אמרתו הראשונה של הנאשם במשטרה (ת/10) ניתנה ביום 23.09.2019, היינו יום למחרת האירוע. אמרה זו ניתנה לאחר ששוחח הנאשם עם בא כוחו. הנאשם אישר כי ביום האתמול פגש ילדה אותה הוא לא מכיר ושהוא לא יודע בת כמה היא (עמ' 3 ש' 35-38).

כשנשאל באילו נסיבות פגש את הילדה השיב: "אני שתיתי בירה, הלכתי הביתה בא ילדה, אני אמרתי איזה ילדה יפה, היא הסתובבה אלי ואמרה לי ברוסית, נעים מאד ואנחנו דיברנו איתה קצת מה יש בזה. ש. אתה נישקת את הילדה הזאת. ת. כן בלחי. ש. בת כמה הילדה הזו נראית לך, ת. אני לא יודע אני חשבתי בת 14 או 15 חשבתי אני. ש. בן כמה אתה. ת. בן 70. ש. מה לך ולילדה בת 14-15. ת. שום דבר." (עמ' 3 ש' 39-49).

כשנשאל אם הוא באופן קבוע מנשק ילדים השיב שזה פעם ראשונה ואחרונה ושהוא מוכן לבוא להוריה של הקטינה ולהתנצל. (עמ' 3 ש' 52-53).

כשנשאל האם מותר לגשת לילדה מבית הספר ולנשק אותה ברחוב, השיב: "אני לא רק נישקתי אני בהתחלה דיברנו ואז אני ביקשתי ממנה כמו סבא לנשק אותה והיא אישרה. אני לא נישקתי אותה בכח... אני ביקשתי לנשק אותה כמו נכדה והיא בהתחלה לא רצתה, אחרי זה היא באה לבד ואני נישקתי אותה. ש. מה זה לא רצתה מה היא אמרה לך. ת. היא אמרה לא, לא נעים, אחרי זה היא אישרה היא התקרבה ואני נישקתי. ש. האם אתה משכת אותה בכח. ת. לא לא" (עמ' 4 ש' 65-73).

בהמשך הנאשם אישר שביקש מהקטינה לבוא אליו עם הוריה, וכשנשאל מה הוא צריך מהוריה השיב שסתם כדי לראות אותם (סוף עמ' 4 בכתב יד).

באמרתו השנייה (ת/9) מיום 26.09.2019 התייחס הנאשם לאירוע באופן הבא: "אני עברתי ואומר לה איזה ילדה יפה, הן היו שתי בנות, ראיתי ילדה יפה ושמעתי רוסית, אני התחלתי לדבר איתה, שאלתי איך קוראים לה, איפה היא לומדת, נראה לי אמרה... שם יפה, אני בגלל שאני לבד אני משתגע... ש. למה בכלל ביקשת אליה? ת. עברתי שם אני אומר להרבה בנות איזה בנות יפות ופה אני עצרתי ודיברתי איתה. ש. למה אמרת לילדה 'אולי תלכי אלי הביתה 5 דקות?' ת. אני הזמנתי שהיא תבוא אלי הביתה עם ההורים, אני רוצה שיהיה לי הרבה חברים. ש. אני אומר לך שהילדה רצתה ללכת מהמקום ואתה אמרת לה 'אולי תישארי עוד קצת' מה יש לך להגיד על זה? ת. כן, הצעתי לה רציתי לנשק אותה כילדה בלחי והיא נתנה לי לנשק אותה וברחה" (עמ' 1 ש' 16 עד עמ' 2 ש' 27).

כשנשאל לגבי כך שהקטינה מסרה שהוא משך את השיחה איתה ואמר לה שהוא אוהב ילדים, השיב: "כן. אני אוהב ילדים והם אוהבים אותי" (עמ' 3 ש' 32-34).

כשנשאל מדוע ביקש מהקטינה להתקרב אליו (תוך שצוין שהוא ביקש זאת מספר פעמים והקטינה מסרה לו שהיא לא מרגישה בנוח והוא אמר לה שאין לה מה להרגיש לא בנוח שכן הוא כמו סבא שלה), השיב: "פשוט כמו נכדה, לנשק בלחי. ש. מה פתאום? (הערת חוקר: החשוד מוריד את ראשו ושותק) ת. לא עשיתי כלום בכח... למה חיבוקת אותה? ת. לא חיבוקתי נישקתי אותה בלחי. ש. אני אומר לך שהילדה מסרה שאתה חיבוקת אותה כשאתה מאחוריה ורצית לחבק אותה כשהיא עם הפנים אליך, מה יש לך להגיד על זה? ת. לא היה דבר כזה. ש. למה נישקת את הילדה? ת. רק בלחי וזה... ש. אתה ניגש לילדה בת 11 ברחוב מחבק ומנשק אותה? זה נראה לך הגיוני? למה עשית את זה? ת. אני לא יכול לענות על זה, אין לי הסבר, אני כעוס על עצמי. ש. כמה פעמים נישקת אותה? ת. פעם אחת. ש. אני אומר לך שהילדה מסרה שאתה נישקת אותה מספר פעמים וליקקת אותה עם הלשון בלחי ואז אמרת לה תסתובבי אלי אני רוצה לנשק אותך בשפתיים. מה יש לך להגיד על זה? ת. לא נכון, לא אמרתי את זה, לא זוכר דבר כזה. ש. אני אומר לך שאתה חיבוקת ונישקת את הילדה מספר פעמים וליקקת לה את הלחי, למה עשית את זה? ת. אני לא זוכר דבר כזה. ש. אז אתה זוכר שנישקת אותה פעם אחת אבל זה שאתה רצית לנשק אותה בשפתיים, חיבוקת אותה וליקקת לה את הלחי זה אתה לא זוכר? ת. לא זוכר" (עמ' 3 ש' 35 עד עמ' 4 ש' 66).

תשובת הנאשם לכתב האישום

23. כפי שפורט מעלה, הנאשם הודה בתשובתו לכתב האישום ששוחח עם הקטינה אך כפר בכך שהקטינה אמרה לו שהיא רוצה ללכת הביתה, שהוא הציע לה ללכת לביתו ושהקטינה סירבה שוב ושוב להצעה זו. מאידך, הנאשם הודה שהוא הזמין את הקטינה ואת הוריה מכוון שהוא בודד ואף שאמר לה שהוא אוהב ילדים, מנקודת מבט של סב לנכדים, ושהוא רואה בה כנכדתו.

הנאשם כפר בכך שאמר לקטינה שהוא רוצה שהיא תתקרב אליו, לא כל שכן חמש פעמים, ומכאן שגם כפר

בכך שהמתלוננת סירבה לכך שוב ושוב. יחד עם זאת, הנאשם הודה כי הקטינה אמרה לו שהיא לא מרגישה בנוח אך הוסיף שהיא אמרה זאת רק בשלב מאוחר יותר.

הנאשם הודה שאמר לקטינה שהיא לא צריכה לחשוש ממנו, הודה שחיבק אותה ונישק אותה על מצחה ואישר כי נישק אותה נשיקה נוספת בלחי ולא במצח;

הנאשם כפר בכך שאמר לקטינה שהוא רוצה לנשקה בשפתיים ושהיא סירבה לכך וכן בכך שהוא נישק אותה לאחר מכן במצח וליקק את לחיה.

עדות הנאשם

24. בפתח עדותו הנאשם ביקש להדגיש ש: **"אני רוצה לומר ששום מעשים סקסואליים אני לא עשיתי"** (עמ' 111 ש' 8 לפרוט' מיום 11.08.2021). בהמשך העיד כי: **"חזרתי מהעבודה שתיתי בקבוק בירה, אני באופן תדיר שותה בירה. ולאחר מכן אני הלכתי הביתה... לאחר ששתיתי בירה הלכתי הביתה ואני ראיתי שתי חברות שהלכו אחת הלכה לשניה רק אני אמרתי איזה יפה. היא אמרה לי תודה ברוסית וברגע שאני שמעתי שהיא אמרה לי תודה ברוסית אני שמעתי את השפה הרוסית אז אני רציתי לדבר... ש: למה רצית לדבר איתה? ת: כי לא היה לי עם מי לדבר באותו זמן. אני ימים שלמים לבדי... יש לי רק נכדה אחת. כשאני ראיתי את הילדה הזאת נזכרתי בנכדתי. נכדתי באותו זמן היתה בצבא... עד שהיא הלכה היא תמיד חזרה ביקרה אותה אחרי בית ספר... שנתיים לפני כן איבדתי את האדם היקר לי, אשתי. גרתי חיייתי איתה 48 שנים (הנאשם נשמע בוכה) בתקופה הזאת אני מעולם לא הייתי בקרבה עם מישהו... ש: אז אתה אמרת שהתחלת לדבר אז על מה דיברתם? ת: אני שאלתי אותה עם מי היא גרה והיא סיפרה לי. ואני אמרתי סבא סבתא ורק דיברנו. אני אמרתי לה שאני גר לבדי והיא ריחמה עליי קצת. לאחר מכן המשכנו לשוחח ונישקתי אותה במצח. ש: למה אתה עשית את זה? ת: אצלנו זה מקובל ככה כשאנחנו נפגשים ונפרדים. זהו. אם זה ילדים במצח או על הלחי. מבוגרים גם מתחבקים"** (עמ' 111 ש' 10 - עמ' 112 ש' 29). בהמשך, כשעומת עם הטענה שביקש לנשק את הקטינה בשפתיים, שלל זאת (עמ' 112 ש' 30-33). כשנשאל האם הקטינה ביקשה במהלך השיחה איתו מספר פעמים ללכת הביתה, השיב שרק פעם אחת אמרה שהיא צריכה ללכת הביתה והוא בתגובה שאל אותה אם היא יכולה להיות איתו עוד כמה דקות והיא השיבה שלא, שהיא צריכה ללכת הביתה **"והיא שמה לי את הלחי שלה ונישקתי על הלחי שלה פעם שניה"** (עמ' 113 ש' 1-9). בהמשך שב ואישר שהקטינה היא זו שקירבה את הלחי שלה אליו (עמ' 113 ש' 16, 18) אך מיד תיקן והוסיף ש"אני ביקשתי שאני כמו סבא אנשק אותה וזה ואז היא שמה את הלחי" (עמ' 113 ש' 20, עמ' 126 ש' 25-26).

כשנשאל האם הוא ביקש מהקטינה לבוא אליו הביתה, השיב שביקש שתבוא אליו עם ההורים כי הוא רצה להכיר את הוריה משום שהיה בודד (עמ' 113 ש' 30 - עמ' 114 ש' 2) תוך שהוסיף שלאחר שאיבד את אשתו "נשארתי לבדי כאילו לוקחים תינוק שנולד ומנתקים אותו מהחזה מהשד וצריך ללמד את התינוקת לאכול, זה היה מצבי באותה תקופה" (עמ' 114, ש' 7-9).

בחקירה הנגדית אישר כי הלך אחרי הקטינה וחברתה כחמש דקות, עד אשר פנה לקטינה (עמ' 115 ש' 26).

18-19); כי פנה לקטינה שעמדה לבדה ואמר לה שהיא ילדה יפה, הגם שהוא לא נוהג לעשות כן (עמ' 116 ש' 20 - 16); כי לא נישק אותה שלוש פעמים במצח כי אם פעם אחת (עמ' 117, ש' 4-5); כי לא ליקק אותה בלחי (עמ' 117 ש' 6-7); כי לא חיבק אותה הגם שהדגים באופן יזום תנועה לפיה הוא נראה "מחבק את ב"כ עם יד שמאל על אזור הכתפיים עד לאזור כתף שמאל ומעבר לזה לא היה שום דבר" ואף הוסיף **"שמתי יד על הכתף שמאל ונישקתי למצח. זה היה בהסכמתה"** (עמ' 117 ש' 8-24); כי נישק את הקטינה פעמיים (עמ' 117 ש' 25-26) וכן שלא אמר לה שהוא רוצה לנשק אותה על השפתיים (עמ' 124 ש' 21-25). יחד עם זאת, כשעומת עם דבריו בחקירה מהם עולה שהוא לא זוכר האם ביקש מהקטינה לנשק אותה בשפתיים השיב: **"השוטר שואל אותי פעם אחת שזה לא היה. הוא שוב פעם כשהתחיל ללחוץ עלי, עניתי לו שאני לא זוכר. בשביל להיפטר מהשאלה הזאת"** (עמ' 129 ש' 28-29).

בהמשך העיד הנאשם כי במהלך החקירה הזו היה מאד עייף, שהוא כל היום לא קיבל אוכל ושתייה והיה רעב, כי כאב לו הראש והוא רצה לסיים כמה שיותר מהר את החקירה וללכת מהשוטר (עמ' 130 ש' 14-17). כשנשאל האם שוחח לפני החקירה הזו עם עורך הדין שלו השיב שכן, ואישר שלא דיווח לעורך הדין על מצבו הנ"ל משום שלטענתו הוא לא הבין כלום מאותו היום ולא יכול היה לדבר. (עמ' 130 ש' 19-24).

הנאשם העיד כי הנשיקה הראשונה הייתה במצח, וזאת לאחר שביקש את רשותה של הקטינה (עמ' 117 ש' 27 עד 30). כשעומת עם דבריו בחקירה מיום 23.09.2019 (ת/10 עמ' 4 ש' 69-70) מהם עולה כי הקטינה סירבה תחילה שינשק אותה, השיב שהיא כן הסכימה, וכשנשאל האם מה שהוא אמר במשטרה לא נכון השיב: "אני לא יודע, אני לא קורא עברית, אני לא יודע מה הם רשמו שם בפרוטוקול" (עמ' 118 ש' 16-17).

בהמשך, כשנמסר לו שהוא אמר במשטרה שהקטינה תחילה סירבה אך בהמשך הסכימה שינשק אותה, ונשאל מה הקטינה אמרה לו, השיב **"שזה לא נעים לה"** (עמ' 118 ש' 21 עד 25). בהמשך העיד ש"..." **היא לא אמרה שזה לא נעים לה, היא אמרה שזה לא מתאים לה**" (עמ' 120 ש' 3-7). כשנשאל אם הוא אוהב ילדים, מדוע לא עזב את הקטינה כשאמרה לו שזה לא מתאים לה, וזה השיב: **"אני עמדתי עם סיגריה ועישנתי אם היא עומדת ולא עוזבת אז גם אני המשכתי לעמוד"** (עמ' 120 ש' 8-10).

ואולם, כשנשאל מדוע הקטינה הסכימה לבקשתו השנייה לנשק אותה, השיב: **"כשאני אמרתי פעם שנייה כמו סבא אז היא הסכימה"** (עמ' 120 ש' 19).

כשנשאל שוב מדוע פנה לילדה בת 11 שאותה הוא לא מכיר וביקש לנשק אותה, השיב שבעיניו שלו עמדה מולו דמותה של נכדתו (עמ' 121 ש' 2-13).

בהמשך העיד שהקטינה הסכימה לבוא אליו יחד עם הוריה, אך אישר את טענת ב"כ המאשימה שהקטינה גם אמרה לו שיש לה חוגים: **"כן. אני זוכר שהיא אמרה שיש הרבה חוגים ואני שחררתי אותה"** (עמ' 119 ש' 2-11).

כשנשאל אם אמר לה שהוא אוהב ילדים השיב שהוא אוהב ילדים, אך הכחיש שביקש ממנה חמש פעמים להתקרב אליו ושהקטינה התקרבה אליו מהפעם הראשונה (עמ' 119 ש' 12-20).

כשנשאל מדוע הקטינה בכתה לאחר שהוא הלך, השיב שהוא לא ראה דמעות והוא לא יודע מה הבסיס לעדותו של שליח הפיצה (עמ' 121 ש' 16-28) ובהמשך הוסיף שהוא לא יודע למה הגיבה כך (עמ' 121 ש' 30).

בהמשך, כשנשאל פעם נוספת לעניין כך שחיבק ונישק ילדה בת 11 שאינו מכיר, השיב: **"אני לא עשיתי את זה בכח... אני הבנתי שהתנהגתי לא נכון אבל בזמן ההוא בעיני עוד פעם, אני חוזר מבחינתי היה דמות של נכדתי"** (עמ' 122 ש' 25-30).

הנאשם אישר בעדותו שאמר לקטינה שהוא לא יעשה לה שום דבר רע ואף הוסיף שהוא הרגיע אותה (עמ' 123 ש' 15-27). יצוין, כי בשלב זה של הפרוטוקול ניתנה הערה של בית המשפט לפרוטוקול על אודות שינוי מסוים בתשובה שנתן הנאשם מיד לאחר שהסתכל לעבר בא כוחו (עמ' 123 ש' 28 - עמ' 124 ש' 14). כשנשאל מדוע הקטינה ברחה השיב שאותו היא עזבה בצורה שקטה ואח"כ רצה, הליכה מהירה, ריצה קלה (עמ' 129 ש' 31 - עמ' 130 ש' 1).

25. הנה כי כן, מסקירת הגרסאות השונות שמסר הנאשם בהזדמנויות השונות שניתנו לו, עולה שזה לא מסר גרסה אחידה ועקבית ביחס לאירוע מושא כתב האישום. הנאשם ניסה כל העת למזער ממעשיו, גילה טפח והסתיר טפחיים, ורק כשהוטחו בפניו ראיות, הודה בחלקן.

כך בחקירה הראשונה, כשנשאל על פגישה עם ילדה, ציין תחילה שרק דיברו והוסיף בהיתממות **"מה יש בזה"** (ת/9 עמ' 3 ש' 39-41). רק בהמשך, כשנשאל האם נישק את הילדה הזאת, אישר שכן והוסיף שבלחי (עמ' 3 ש' 42-43).

בשלב זה הנאשם לא מספר על נשיקות נוספות או על חיבוק או על כך שביקש מהקטינה להגיע אליו לביתו. בדברים אלה הודה, באופן חלקי רק בהמשך החקירה ובחקירה הנוספת, לאחר שהדברים הוטחו בפניו.

בחקירה השנייה הנאשם כבר משכלל את גרסתו ומעלה את תזת האדם הבודד כמעין מניע לאירוע ולפתע מציין שבגלל שהוא לבד הוא משתגע (ת/9 עמ' 1 ש' 17-18). בחקירה זו הנאשם עומד על כך שנישק את הקטינה רק פעם אחת ומדגיש **"רק בלחי וזהו"** (ת/9 עמ' 3 ש' 46,51,57-58).

יחד עם זאת, כשמוטח בפניו שעשה דברים נוספים, הנאשם מסתפק בתשובות שהוא לא זוכר דברים שקרו, הגם שמצא להדגיש קודם לכן שהוא לא חיבק את הקטינה (עמ' 3 ש' 45-46).

גרסתו של הנאשם ממשיכה להתפתח בתשובתו לכתב האישום. בתשובתו לכתב האישום כבר הודה שנישק את הקטינה יותר מפעם אחת ומוסיף שנישקה אחת הייתה במצח ונישקה שנייה הייתה בלחי. הנאשם גם חידש והודה לראשונה בשלב זה שחיבק את הקטינה.

גרסתו הסופית של הנאשם, בעדותו, מקבלת אפיונים חדשים ונוספים. כך למשל חידש ואמר שהקטינה הזכירה לו את נכדתו (שהיא בכלל חיילת), הוסיף שהקטינה ריחמה עליו בגלל שאמר לה שהוא לבד, הוסיף שהקטינה

היא זו ששמה את הלחי ואז הוא נישק אותה על הלחי (הנשיקה השנייה), חזר בו מגרסתו בתשובה לכתב האישום לפיה חייב את הקטינה, אך מיד לאחר מכן הדגים תנועה שמהווה חיבוק לכל דבר ועניין. בעדות ישנו שוני נוסף אל מול המענה, וזאת ביחס לשאלה האם הקטינה אמרה לו שהיא רוצה ללכת הביתה.

גרסתו של הנאשם הייתה לא אחידה לא רק ביחס לפרטים מהותיים של האירוע דוגמת מה עשה וכמה פעמים, היקף וטיב השיח עם הקטינה וכו', כי אם גם ביחס לפרטים, שלכאורה, נראים שוליים.

כך למשל בחקירתו מסר שהוא אומר להרבה בנות שהן יפות (**ת/9** עמ' 3 ש' 29), בעוד שבעדותו טען בדיוק הפוך ומסר שהוא לא נוהג להגיד לבנות שהן יפות (עמ' 116 ש' 19-20). באופן דומה הנאשם לא היה עכבי בשאלה האם הקטינה ברחא ממנו מיד לאחר האירוע. בעוד שבחקירה הדבר עלה, הרי שבעדותו תחילה מסר שהיא לא ברחא ובהמשך כבר הודה שכן, אך גם כאן מזער זאת ואמר שזה היה בצורה של ריצה קלה ואף בצורה של הליכה מהירה.

אף טענת הנאשם בחקירתו הראשונה לפיה סבר שהקטינה היא בת 14-15 נראית תמוהה לנוכח חזותה של הקטינה הנראית כילדה כשמשחק בתינוק העימות.

יש לתת גם את הדעת להתנהלות הנאשם בחקירתו. הנאשם ביקש במהלך החקירה להתנצל בפני הורי הקטינה, הגם שלטענתו לא עשה שום דבר רע ורק נישק את הקטינה כסב המנשק את נכדתו. הנאשם בשלב מסוים של החקירה, כשנשאל מדוע פעם כפי שפעל, הוריד את ראשו ושתק (**ת/9** עמ' 3 ש' 40), לנאשם לא היה הסבר למעשיו והוסיף כי הוא כועס על עצמו (**ת/9** עמ' 3 ש' 56) וכשהנאשם עומת עם גרסת הקטינה ביחס לרכיבים בהם לא הודה, חזר פעם אחר פעם על התשובה לפיה הוא לא זוכר (**ת/9** עמ' 4 ש' 61-66). יש לדחות בעניין זה את טענת הנאשם שהשיב כשהוא לא זוכר רק כדי להיפטר מהחוקר. מדובר בשאלות שנמצאות בליבת העניין ואשר ניתן לצפות שהנאשם יתייחס אליהן בכובד ראש. למותר לציין, כי הנאשם נשאל בהמשך אותה חקירה עוד מספר לא מבוטל של שאלות אליהן השיב בצורה עניינית ומפורטת.

אכן, מסיבה לא ברורה חקירה זו נערכה בשעת ליל, לאחר חצות, ואולם סבורני כי גם בכך אין כדי להסביר מדוע הנאשם התקשה לזכור האם ביקש לנשק את הקטינה בשפתיים או האם חיבק אותה או האם ליקק לה את הלחי. יש לזכור כי חקירה זו נערכה ימים ספורים לאחר האירוע, וניתן לסבור כי לו פרטי תלונה אלו של הקטינה היו נעדרי אחיזה במציאות, היה הנאשם דוחה אותם בחקירתו מכל וכל ולא מסתפק באמירה רפה שהוא לא זוכר זאת. לא למותר להזכיר גם בהקשר לחקירה זו, כי הנאשם התייעץ עם בא כוחו לפני החקירה, שתה לפני החקירה ובמהלכה וזו נוהלה בשפת אימו, השפה הרוסית.

מעבר לכל האמור, יש לתהות על אודות דברי הנאשם לפיהם אמר לקטינה שהוא לא יעשה לה כלום, ושהוא היה צריך להרגיע אותה. לו באמת היה מדובר בשיחה חביבה של "סב אל נכדתו", מדוע עליו לומר לקטינה שהוא לא מתכוון לעשות לה כלום ומדוע יש צורך להרגיע אותה, ומדוע הקטינה נאלצה לברוח ממנו בסוף המפגש אם

אכן הכל היה חביב ומוסכם.

26. **לסיכום**, הסתירות שנפלו בגרסתו של הנאשם, אופן התפתחות גרסתו, אמירותיו בחקירה ואופן עדותו כולם הובילו לכלל דעה לפיה הנאשם לא מהימן וגרסתו לא אמינה. זה ניסה להעלים ולמזער בכל דרך את הגוון המיני של המפגש עם הקטינה ולצורך כך בנה ושיפץ גרסתו כמפורט לעיל.

"בנייה" ו"שיפוץ" אלו של הגרסה, אשר נעשו אט אט על-ידי הנאשם, אכן קירבו את גרסתו אל גרסת הקטינה, ואולם בניגוד לטענת ב"כ הנאשם, אין בקרבה מסוימת זו כדי ללמד על כך שמדובר באותו אירוע שכל אחד מן הצדדים לו הבין אותו בצורה אחרת, כי אם נהפוך הוא. הדבר מלמד כאמור על כך שהאמת לא הייתה נר לרגלי הנאשם, כי זה הבין שהוא נתפס בקלקלתו ולכן ניסה להתאים את גרסתו למה שהוטח בפניו תוך עידון הגרסה וצביעתה בצבעים לא פליליים.

סיכום הממצאים העובדתיים

27. מהראיות שפורטו, ובעיקר מגרסתה של הקטינה כפי שנמסרה בחקירת הילדים, עולה שהקטינה הלכה עם חברותיה בדרך חזרה הביתה מבית הספר; בשלב מסוים הנאשם הבחין בהן; כשהקטינה הגיעה לאזור הכניסה לבניין בו היא מתגוררת נפרדה היא מחברותיה ובין לבין הנאשם פנה אליה; הנאשם החל לשוחח עם הקטינה בשפה הרוסית ובין היתר אמר לה שהיא יפה ושהוא אוהב ילדים; הקטינה אמרה לנאשם מספר פעמים שהיא צריכה ללכת הביתה וזה ביקש ממנה להישאר במחציתו עוד קצת ואף הציע לה לבוא לביתו לחמש דקות וזו סירבה; בשלב מסוים של השיחה הנאשם ביקש מהקטינה מספר פעמים להתקרב אליו וזו תחילה סירבה ואמרה לו שהיא לא מרגישה בנוח; הנאשם ביקש להרגיע את הקטינה ואמר לה שהוא סבא שלה ושהוא לא יעשה לה שום דבר רע; בין לבין, שליח הפיצה הגיע למקום וביקש מהקטינה את קוד הכניסה לבניין וזו מסרה לו הקוד ושליח הפיצה עלה למסירת משלוח בבניין; בשלב מסוים, לאחר פניות הנאשם, הקטינה התקרבה אל הנאשם וזה חיבק אותה ונישק אותה מספר פעמים במצח; הקטינה דחפה את הנאשם קלות עם המרפק; הנאשם אמר לקטינה שהוא רוצה לנשק אותה בשפתיים, אך היא סירבה; בין לבין, הקטינה ניסתה להסית את המפגש לשיחה על משפחתו של הנאשם, אך זה שב וליקק אותה בלחי; הקטינה ברחה מהנאשם אל תוך בניין המגורים שלה ובכתה בכי תמרורים והנאשם עזב את המקום; שליח הפיצה שחזר משליחותו שמע באזור הלובי של הבניין או בסמוך לו, את הקטינה ממררת בבכי ושאל אותה מדוע היא בוכה; הקטינה סיפרה לשליח הפיצה בקיצור על שארע לה; שליח הפיצה יצא לחפש אחר הנאשם והקטינה עלתה לביתה ובהמשך הוזמנה המשטרה.

המישור המשפטי

28. הנאשם הואשם בעבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין. עבירה זו מתייחסת למי אשר מבצע "מעשה מגונה", מעשה המוגדר בסעיף 348(ו) לחוק העונשין כ: **"מעשה לשם גירוי,**

סיפוק או ביזוי מיניים, בנסיבות שבהן הקורבן היא קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים ושהעבירה נעברה שלא בהסכמתה החופשית.

29. באשר ליסוד העובדתי, הרי שרכיב ההתנהגות של העבירה, שהיא עבירה התנהגותית, יכול לבוא לידי ביטוי בכל מעשה, אף אם יכול הוא בנסיבות מסוימות להיות מעשה תמים. בענייננו, המעשים הרלוונטיים הם הנשיקות שנישק הנאשם את הקטינה, הליקוק והחיבוק. בהקשר זה צוין בעש"מ 6737/02 **מדינת ישראל נ' זקן** (פורסם בנבו, 05.02.2003), פסקה 9:

"...דעתי היא כי בנסיבות מסוימות, גם מעשה הנראה לכאורה תמים כשהוא לעצמו, יקיים את היסוד ההתנהגותי בהגדרה, אם ההקשר בו הוא בוצע ומכלול נסיבות העניין, שוללים את אופיו התמים ופוגעים בערך המוגן באיסור".

באשר לנסיבה הקשורה בגילה של הקטינה, הרי שבעת האירוע, הקטינה הייתה כבת 11.

סבורני כי גם הנסיבה הקשורה לכך שהמעשים הנ"ל בוצעו שלא בהסכמתה החופשית של הקטינה הוכחה כדבעי. על כך ניתן ללמוד בראש ובראשונה מדברי הקטינה. זו מלכתחילה הרגישה שלא בנוח מהמפגש עם הנאשם, ביקשה ללכת לביתה פעם אחר פעם, סירבה להצעת הנאשם לבוא לביתו ואף סירבה פעם אחר פעם לבקשת הנאשם להתקרב אליו ואף אמרה לו שאינה חשה בנוח, עד אשר התרצתה לאחר שהנאשם שכנע אותה ואמר לה שלא יקרה לה שום דבר. על חוסר ההסכמה של הקטינה ניתן ללמוד גם מכך שהנאשם לא ביקש את רשותה לנשק אותה או לחבק אותה, מכך שהקטינה דחפה את הנאשם כשחבק אותה באמצעות מרפקה ומכך שברחה ממנו לאחר שליקק אותה ופרצה בבכי.

ברי, כי אין ללמוד מכך שבשלב מסוים הקטינה התקרבה אל עבר הנאשם, לאחר שהנאשם הפציר בה מספר פעמים לעשות כן, (וזו כזכור תיארה בחקירה באופן אותנטי שהיא לא הבינה מדוע הרגליים שלה צעדו קדימה) על הסכמתה לכך שהנאשם ינשק אותה או יחבק אותה או ילקק אותה בלחי.

בעניין זה יש חשיבות לא מבוטלת לנסיבות האופפות את האירוע, דהיינו לכך שמדובר בנאשם כבן 70 ובקטינה שהיא כבת 11; לכך שאין כל קשר וכל היכרות מוקדמת ביניהם ולכך שמדובר במפגש מקרי ברחוב בצוהרי היום, מה שמוציא מכלל אפשרות סבירה שאכן הנשיקות והחיבוק היו בהסכמה של הקטינה.

30. מן האמור עולה שיש לדחות גם את הטענה החלופית שהעלה ב"כ הנאשם במהלך סיכומיו ולפיה יש מקום, לכל היותר, להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בהסכמה.

כפי שפורט מעלה, הראיות מלמדות שלאורך כל המפגש הקטינה הביעה חוסר הסכמה וחוסר רצון לשתף פעולה עם הנאשם ולא הוצגה כל ראיה שניתן ללמוד ממנה על כך שהקטינה הסכימה שהנאשם ינשק אותה מספר פעמים ובמספר מקומות ויחבק אותה. לו הדברים נעשו בהסכמה, הקטינה לא הייתה בורחת מהנאשם, לא

הייתה פורצת בבכי ולא הייתה מזיקה באופן מיידי את המשטרה. התנהלות זו מלמדת על כך שהמעשים שנעשו בה נעשו ללא הסכמתה. מן הצד השני, הניסיון של הנאשם להסתיר ההקשר המיני של המפגש בשלל גרסאותיו, כשבתחילת חקירתו הראשונה כלל לא דיווח, מיוזמתו, אפילו על נשיקה אחת, מלמד על כך שגם הנאשם עצמו יודע שהדברים נעשו ללא הסכמתה של הקטינה. אין מקום גם לקבל טענה בדבר טעות שטעה בעניין זה הנאשם, טענה שלא נטענה, ודאי לא מפורשות, למצער עד לשלב הסיכומים, בהיותה בלתי סבירה בנסיבות העניין ונעדרת כנות כאמור.

31. באשר ליסוד הנפשי, הרי שמדובר כאמור בעבירה התנהגותית, היינו שאין צורך שתשתכלל תוצאה מסוימת לצורך התגבשותה, ומכאן שדי מבחינת היסוד הנפשי בהוכחת היסוד ההכרתי, קרי מודעות של הנאשם לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, ובענייננו מכלל הראיות שפורטו הוכח לטעמי כדבעי שהנאשם היה מודע גם מודע לאלו (אף אם הייתי מקבל טענת הנאשם שסבר שהקטינה היא בת 14-15, ואיני מקבל לנוכח חזותה).

יחד עם זאת, עבירת המעשה מגונה היא עבירת מטרה או עבירת כוונה מיוחדת, היינו עבירה שמתגבשת אך אם הוכח שהמעשה נעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים כדרישת סעיף 348(ו) לחוק העונשין (ראו בעניין זה, בין היתר, ע"פ 1694/08 **זוהר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.01.2009)).

כידוע, צפונות לבו של אדם וכוונותיו אינם גלויים לכל, ומשעסקין בחשדות לפלילים ובפרט בהקשר המיני על-פי רוב לא ימהר החשוד או הנאשם לחשוף את אלו. אם כך, כיצד יוכח שהנאשם עשה המעשה דווקא לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני? הפסיקה קבעה לא פעם ש"הכוונה המינית" תוכח על-פי נסיבות העניין או על-פי טיבו וטבעו של המעשה. כך, כאשר בן משפחה פוגש בת משפחה בכניסה לאירוע משפחתי ומנשקה לשלום על הלחי, מעשה שכזה לא מלמד על כוונה מינית. להבדיל, כאשר אדם חופן את שדה של אשה זרה לו במהלך נסיעה ברכבת, המעשה שלו מעיד כשלעצמו על "כוונתו המינית", בהעדר הסבר סביר אחר. על אודות כך ציין המשנה לנשיאה השופט מ' חשין בע"פ **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.2.2004), פסקה 16:

"ומשמעות הדברים היא כפשוטם: מבחינת היסוד הנפשי המתלווה למעשה, מעשה ירד בדרגה להיותו מעשה מגונה אם נעשה לשם גירוי מיני, לשם סיפוק מיני או לשם ביזוי מיני. מילת המפתח היא המילה "לשם", והוראתה: בבחינת היסוד הנפשי שבעבירה מעשה ייחתם בחותם הגנות - יהיה "מעשה מגונה" - רק אם מטרת העושה במעשהו הייתה לגירוי מיני, לסיפוק מיני או לביזוי מיני. מעשה - מעשה באשר הוא - שהאדם הסביר יראה בו מעשה מגונה, בכל-זאת לא יהא "מעשה מגונה" כהגדרת העבירה כיום, אלא אם מתלווה אליו יסוד נפשי של מטרה ספציפית - שהמעשה יעשה למטרת גירוי מיני, למטרת סיפוק מיני או למטרת ביזוי מיני. היסוד הנפשי יכול שיילמד מעצם המעשה".

אך לעיתים המעשה עצמו לא מלמד מעצם טיבו וטבעו על הכוונה המינית הטמונה בו, דוגמת נגיעה באיבר שאינו נחשב איבר "אינטימי". אז, שאלת הכוונה המינית יכולה להילמד מנסיבות העניין. כך צוין בע"פ 5169/16 **שרייבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.09.2016), פסקה 12:

"לפיכך, השאלה האם מעשה מסוים בוצע לשם 'גירוי, סיפוק או ביזוי מינויים' צריכה להיבחן על רקע נסיבות העניין";

וכך צוין בע"פ 5757/00 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 02.10.2000), פסקה 2:

"מחשבותיו וכוונותיו של נאשם נלמדות בדרך של הסקת מסקנות מן העובדות שהוכחו, תוך בחינתן במאזני סבירות והגיון. בחינה כזאת מחייבת את המסקנה כי המעשים שעשה המערער בבתו אין לייחס להם משמעות תמימה ואין לראות בהם מעשים של "צחוק", כפי שאמר בעדותו, שאין להם משמעות מינית".

32. ומה בענייננו? בענייננו כאמור מדובר בנאשם בן 70 אשר פונה באמצע הרחוב לילדה בת 11 אותה הוא לא מכיר, אומר לה שהיא יפה, מבקש ממנה פעם אחר פעם להתקרב אליו, מנשק אותה מספר פעמים, מלקק את לחיה, מחבק אותה ומבקש לנשקה בשפתיים ואף לבוא לביתו.

אף אם יטען הטוען שכל רכיב מרכיבי המגע הללו לא מגלה כשלעצמו כוונה מינית (טענה שקשה להלום), הרי שהצטברות הרכיבים, על רקע הנתונים החיצוניים קרי פער הגילאים, חוסר ההיכרות, רתיעתה של הקטינה ורצונה לעזוב המקום, מוכיח מעבר לכל ספק סביר את הכוונה המינית, היינו שמעשיו נעשו לשם גירוי או סיפוק מיני.

טענת הנאשם שהתנהג אל הקטינה כסב אל נכדתו או שראה בה כנכדתו אינה עומדת ב"מאזני סבירות והגיון". סב לא מלקק את לחיה של נכדתו, סב לא מבקש לנשק אותה בשפתיים וסב לא נדרש לומר לנכדתו שלא תחשוש ושלא יאונה לה כל רע. נכדה שרק קיבלה נשיקה אוהבת מסבא שלה לא בורחת ממנו ופורצת בבכי. לא למותר לשוב ולהזכיר שהנאשם כלל לא הכיר את הקטינה וטענתו כי יצר קשר שכזה עם קטינה בת 11 ברחוב באמצע היום בשל מצבו הרגשי וריחוקו מבני משפחתו לא יכולה להתקבל ולא הוכחה. יש לזכור שהנאשם, לאורך כל המשפט, מסר שבכוונתו להביא חוות דעת מומחה מתחום הנפש בעניין זה (ובשל כך אף נדחו מספר דיונים), אך בסופו של יום זנח העניין ולא הביא כל חוות דעת מומחה לביסוס טענתו זו (למעט שני רישומי ביקור אצל פסיכיאטר שאותם הגיש [נ/2, נ/3]) שלימדו בין היתר על מצב דכאוני שערכם הראייתי לבירור המחלוקת בתיק (זה הוא דל).

33. בשים לב לכלל האמור, סבורני שהן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי של העבירה בה הואשם הנאשם הוכחו כדבעי.

מחדלי חקירה

34. ב"כ הנאשם העלה בסיכומיו טענות הקשורות למחדלי חקירה. כך, בין היתר, טען כי חקירתה של הקטינה לא הייתה יסודית ובעניין זה הפנה למשל להעדר בירור בדבר מידת שליטתה בשפה הרוסית (השפה בה שוחחה עם הנאשם), להעדר בירור יסודי ביחס לגובה הנאשם או לאופן החיבוק שלו. כך גם טען שלא נעשה ניסיון אמיתי לאתר שכנים שהיו עדי ראיה לאירוע ואף טען לפגמים בחקירתו השנייה של הנאשם אשר נחקר בשעת ליל מאוחרת בניגוד לנהלים.

אף אם הייתי רואה באופן חקירת הקטינה על-ידי חוקרת ילדים או באופן חקירתו השנייה של הנאשם בשעת ליל או באי מיצוי של פעולות חקירה בסביבת המגורים בה אירע האירוע כמחדל חקירתי, ואינני סבור שכך בנסיבות ענייננו, אזי שלא היה בכך בהכרח כדי להוביל לזיכוי הנאשם. בעניין זה ראו למשל ע"פ 5066/18 **רוזקוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.9.2022), פסקה 57 וע"פ 3620/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.01.2012), פסקה 72 שם נאמר:

"גם בעניין זה נקבע לא אחת כי לא כל מחדל חקירה יוביל בהכרח לזיכוי של נאשם. נפקותו של מחדל חקירה נטען תלויה בנסיבות המיוחדות של העניין הנדון, ובפרט בשאלה האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפלילו...".

בענייננו לא התרשמתי כי התקיים מחדל חקירתי בעניינו של הנאשם, וודאי לא כזה שניתן לומר שהוביל לקיפוח הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות המפליל. להתרשמותי החקירה הייתה ככלל מקצועית ומקיפה וזאת אף אם ניתן לתהות מדוע מצאה המשטרה לחקור את הנאשם בשנית, בשעת ליל, בניגוד לנהלים. האירוע הוא אירוע קצר באופן יחסי שהתקיים בין הנאשם לקטינה אשר נחקרה ארוכות. בשלבים מסוימים של האירוע היה עד ראיה אשר נחקר אף הוא (שליח הפיצה). המשטרה הגיעה למקום מיד וערכה תשאול במקום של מספר ילדים לאיתור הקטינה (ראו **ת/2**) ולאחר איתורה החלה החקירה. בין היתר, נעשו פעולות לאתר מצלמות מאזור האירוע (ראו **ת/3**). כן בוצעו פעולות מז"פ במקום (ראו **ת/5**) לצורך איתור בדל הסיגריה שעישן הנאשם, צילום הגינה באזור הכניסה לבניין, צילום פניה של הקטינה ואיסוף חומר ביולוגי מלחי הקטינה (יוער כי הקטינה מסרה שהיא שטפה את פניה **ת/7**, עמ' 7 ש' 5), ואף אם לא כך היו פני הדברים, אזי שבהתאם לפסיקה להעדר ממצא פוזיטיבי - פורנזי משקל מופחת).

הוזה אומר, אין מדובר בחקירה לא יסודית ורשלנית והתשתית הראייתית שנאספה כנגד הנאשם היא משמעותית ונשענה על מספר גורמים.

סוף דבר

35. לאור כל האמור לעיל, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירה שיוחסה לו, ולפיכך אני מרשיע אותו בביצוע עבירה של מעשה מגונה בקטינה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ב' חשוון תשפ"ג, 27 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים